

jak jsou, avšak Bolenovci jsou tabu. I tak by bylo těžké dostat se do křížku, když na lodi Sim zařídil úplně oddělené kajuty i životní prostory.

Worrel, pod tíhou neskonaleho štěstí, že severskou výpravu nakonec přežil, přislíbil Simnovi, že bude na půdě Nurnské zeměpisné společnosti zdarma přednášet o nehostinném severu.

15. sečen 1074

S jediným krátkým mezipřistáním v Brionne jsme dnešního dne přistáli ve starém numském přístavu. Oficiální ukončení výpravy je dohodnuto za dva dny v Nurnské zeměpisné. Znavení a šťastní se vracíme do Liscannoru.

17. sečen 1074

Uskutečnila se oslava v Zeměpisné společnosti, prodej tovaru i dražba. Okamžitě poté, co jsem si prodloužil nájemní pobyt v Hospodě U hrocha a zapsal se jako frekventant chodeckých kursů v Cechu, seznal jsem, že jsem úplně na mizině a mohu být rád, že jsem rád. Společnost mi dělají poslední dva psi, dnes už dospělí, a tedy nevycvičitelní, kteří mi z původních pěti zůstali po starostlivé péči Lúniel Čiperové.

Šasta také zmizela - zřejmě nedlouho po našem odjezdu. Nepátral jsem po ní - učinil jsem po ní víc, než bylo nezbytné.

Důležité je, že jsem přežil. Přežil jsem drsný sever a drsného Zemikosu, a to mě rozhodně posílilo. Myslím, že Gwendarron delší dobu neopustím.

Zima nebyla krutá jenom na severu, ale i tady. Počátkem tohoto roku zemřeli dva lidé spjatí s Liscannorem - 10.1. jistý Jon Tening, manžel Attrien Moskytové, a 20.2. Celebrína, Moskytových služka. Teninga jsem nikdy neviděl, žili s Moskytovou v nějakém divném odděleném svazku, a starou bábu Celebrínu také moc ne, protože už dávno nemohla na nohy a tudíž ani neopouštěla Moskytovíc statek. Oba umřeli na horkost - horkosti říkám Worrelova nemoc.

18. sečen 1074

Stal jsem se občanem Liscannoru! Starosta asi ale bere každého, protože hobit Rúžička dostal občanství taky. Je to stejně zvláštní - o občanství se ve zdejších krajích musí trochu potupně žádat a starosta potom moudře pokýve hlavou a

řekne Tak jo nebo Tak ne. To u nás, v Almemaru, bylo věcí cti být občanem a předák obce sám, jako nejváženější z vážených, oslovoval a nabízel. Je to zvláštní, jak stejná věc v různých krajích a komunitách vypadá a chápe se odlišně. No, jsem prostě občanem a lhal bych, že si toho necením. Vzhledem k neutuchajícímu zájmu Z.Z. o mou osobu, očekával jsem větší potíže.

20. hodovan 1074

Zakončil jsem sedmý semestr v Ústavu přírodopysu při Královské oboře úspěšným složením závěrečné zkoušky.

Přišel první sníh. Sníh mě skutečně děsí, vracejí se mi noční můry. Ve snech vídávám děsuplné zemikosity.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*

LYŠKÁNORA 61

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Ponovorok 1075 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Ty vzpomínáš! * Elfové rokují * Tajný deník: 1072 * Tajný deník: 1073 *
* Tajný deník: 1074 *

Motto tohoto čísla

„...Kirche, neuč dědka chrchlat, jo?...“

Worrel Sovák

Ty vzpomínáš!

Jorchen Kierke

*Vzpomínáš na hrdé hraničníky?
Na jejich nablýskané šavle, dýky
na naše chlapce odhodlané
tábořící v nitru Friuvannen
vždy však z odvrácené strany?
Vzpomínáš na jejich pohled ustaraný
jak vyhlíželi z krytů mezi stany
nepřátele milované země?*

*Krajiny, jíž krásy vesměs nespátřili
a pro niž umírali, pro niž žili
mezi skalisky a zubatými útesy
pod bouřícími nachovými nebesy
vždy připravení odhodlaně
jít v šiku v zteč a tasit zbraně?*

*Ty vzpomínáš, já vím to, na ně
ve víru dění aspoň maně
na mnohohlavé ztichlé šiky
na hrdé horské hraničníky
nеспoutané křepké sokoly
Co tvrdý ozub v obřím soukolí
byls ukut, zrozen z jedné krve
byls zkalen žárem bitvy první
a s každou příští zocelen*

Tam muž byl muži přítelem

*druh druhu druhem, v chrutí zlém
bok po boku jste krváceli
a v míru hlučné písně pěli
při ohni vítězném!*

*Již vzpomínáš na bratry hraničníky?
Na hlaloh mužů v chladném jitru břitký
jenž zmocněn echem, třštěn štítů hor
slil v jediný se vibrující chór
jsa ponurým a táhlým hymnem smrti?
Na chvatný úprk štvanců po kamenné drti
vyvržených z útrob skalních děr?
Smrad na špinu se lepí jako těr
a stejně jako těr zlem duši koptí
nebo snad zlá duše skrze špinu zápach soplí?
Ať tak či onak, žil jsi mezi těmi
co vymítali lůzu čepelemi
by nesířila milovanou zem*

*Byls svaalem těla, pevným muskulem
jenž úpony byl v kostru celku spjatý
A celek duněl koženými bagančaty
po bezbřehém a širém prostoru
Však spíš než zášť jsi vnímal pokoru
a okolnosti víceméně dané*

*Ty vzpomínáš, já dobře vím to, na ně
na hrdé bdělé hraničníky
Vždyť po večerech nad korbíky
dřepěli jste u jednoho stolu
a chlastali a holdovali světobolu
pak nad ránem jste zdřevěnělí pitím
zas stáli v řadách sverepí a lítí
při nástupu v ladných útvech
Když v chladném jitrním vzduchu zrcadlil se dech
o pláty v pozdrav třesky vaše zbraně
Tys patřil přeci vždycky k naší straně
k dobrovolným strážcům Friuvannen
a tobě patří dík!*

jí “Výprava domů”, i přesto, že skutečný domov mám jinde. Přesto, z perspektivy místa, na kterém právě dlím, se i špeluňka U hrocha zdá být domovem.

Večer dosaženo jeskyně, u srázu nalezena Berdova noha. Zřejmě ji zahodili a nějak ho nesou, aby nezdržoval. Prchají, což je známkou spíše obranné než útočné zaměřeného smýšlení renegátů.

27. traven 1074

Druhý den Bolbuchova vůdcovství, stále slunečno. I když Zemikosu ignoruju, strašně mě vytáčí. Měl bych zkusit nějaká duševní cvičení, třeba koukat se mu do ksichtu a přitom si představovat netřesk skalní v plném květu. Musím se držet, musím se držet!!! Netřesk! Skalní! V rozpuku! A ten květ mi dneska řekl, že jsem debil. Co tím, u všech fousalíků, sleduje?

Padl soumrak, družina stále na cestě, strmý sráz dolů. Objevena jeskyně, v ní šest mrtvých dětí. Hřůza! Worrel “oživuje” malou holčičku a posílá ji strážit ústí.

28. traven 1074

Holčičku jsme opustili. Zdržovala by nás. Takže teď někde běhá po horách a v hlavě si omílá stále dokola Worrelův poslední příkaz - Zabij cokoli živého.

Po poledni zjištěno, že cesta dál není možná. Vracíme se tedy zpátky do jeskyně. Holčičku jsme našťásti nepotkali, mohlo by to být nemilé. Worrel oživil jejího snad brášku. Zítra ho potká osud sestry.

29. traven 1074

Motáme se v horách a hledáme cestu ven. Asi bude dlouho trvat, než najdeme bezpečnou cestu. Poslední stan, který zbyl, je ten můj malý. Spíme v něm jako sardinky - já, Worrel a Grendell. Ostatní spí v záhrabech. Dokud nenajdeme cestu ven, nemá cenu psát deník. Tedy pokud se nepříhodí něco, co by stálo za zmínku.

2. předradostiny 1074

Zkusili jsme všechny možné průchody, ale nakonec jsme se museli vrátit do jeskyně, ve které jsme bivakovali před dvěma dny. Stále cestou nacházíme staré lidské kostry. Někteří z těch nebožáků byli i poměrně dobře vyzbrojení, některé zbraně dokonce nesou vyrytá jména v obecné řeči -

například Jore. To jméno mi něco říká, ale nemůžu si, u všech bohů, vzpomenout, kde jsem jej slyšel. To snad jenom únava vyvolává bludné pocity.

Den se ustálil na dvanácti hodinách plného světla, což je pro pochod příznivé. O nočním tápání v těžkém a zrádném terénu nemůže být ani řeči. Dnes přestalo sněžit, počasí je však velmi nestálé. Vyrázili jsme přesto na pochod. Cesta je tak nezřetelná, částečně musíme slézat skalní stěny. Musím říci, že slézání útesů na laně mi činí značné problémy; Zemikosa mi navíc dává najevo, že kdyby pustil lano, tak se zabiju. Chová se jako lidská hyena - na jeho úroveň, doufám, nikdy neklesnu.

Poté, co jsem se málem zřítíl do propasti, raději Worrel, pokud to jde, družiníky takzvaně hyperprostoruje, což značí, že je člověk hned tu a hned zas jinde a vůbec se neunaví. Při posledním transferu zapomněl přetransferovat toho špicla Darkala Dorna, a musím přiznat, že to udělal schválně. Potom ještě zapomněl na Růžičku, ale to schválně nebylo - Růža se prostě nedostatečně nahlas připomínal.

Obešli jsme masiv a zamířili k jihu. Navečer je zamračeno, ale hlavní je, že nesněží. Našli jsme plac na spaní, na římse stavím stan, jako zarážky nám slouží meče. V noci je strašná zima a křišťálově čistá obloha.

4. předradostiny 1074

Včera bylo celý den nádherné slunečné počasí, ale dnes zase od rána chumelí. Navíc nás cesta strhla zase na sever, takže se Hoburgu spíše vzdalujeme, než naopak, jak by tomu mělo být.

Kolem poledního nalezena jeskyně, nějaké mrtvoly, šperky a písemnosti, dokazující, že gulidi žerou sami sebe. To není žádné překvapení, to už stejně dávno víme, ale povědomí o gulidům kanibalismu je nám zloha jalové.

Bolbuch se přiznal, že je mu devadesát tři let. Na ten úctyhodný věk je pořád, jak se říká, v kondici.

6. předradostiny 1074

Přepadení trolly! Mnoho o té události nevím, protože jsem notnou dobu jsem nebyl vůbec s to se vzbudit, a když se tak stalo, okamžitě jsem dostal ránu do hlavy a upadl do bezvědomí.

jimž byl list adresován, s námi jednat nechtěli. Liscannor, to byla příšerná kosmopolitní díra, z níž si pamatuji jen tolik, že místní drzí obyvatelé chodili všude v papučích a sláma jim čouhala ze šosů. Jediným rozumným mužem byl jistý pan Konopka, který však záhy ochořel a dalších jednání se ujal drzý venkovan jménem Moskyt, podporovaný ještě drzejším venkovánem jménem Zemikosa.

Nemá smysl tento veskrze zmatený výron myšlenek zbytečně rozvíjet dále. Ve stručnosti - Nurnská družina měla být pověřena tajným úkolem stran Gwendarronských tajných služeb ve věci zjištění situace v okolí města Kardam a zajištění kroků znovunastolení Gwendarronem zamýšlených pořádků. Tato informace však unikla dříve, než byla Nurnská družina pověřena, a zmíněný pan Křoupák využil tohoto povědomí a rozhodl se uspokojit soukromý zájem, tzn. odeslal zmíněným list s žádostí o dovezení osobního majetku z nebezpečných končin.

Vzhledem k tomu, že naše banda měla klíčové informace, museli nás přijmout mezi sebe a trpět na cestě doKardamu, ačkoli jsme okamžitě byli zbaveni jakýchkoli místně zvykových práv volit vůdce, získávat podíly z kořisti a mluvit do věci družinových. To se změnilo až časem.

Dále o výpravě samotné, která ve svém výsledku byla v zásadě úspěšnou, hovořit mnoho nemohu, protože jsem se v dění naprosto ztrácel a šlo mi hlavně o přežití - smrt mi hrozila varovným prstem takřka na každém kroku. Každý den jsem se probouzel a přemýšlel o tom, zda se dožiji ve zdraví večera. Za dobu výpravy, která trvala celé tři měsíce, zemřelo osm družiníků a já jsem se vrátil jako čtvrtý nejstarší člen družiny. Z původní bandy nezbylo nic. Uvedu tedy alespoň seznam mrtvých.

Jako první padl Throran Ard. Tento trpaslík ochutnal rzivou šavli skřetího vlkojezdce. Člověk Krop, můj přítel a poslední znaši původní tlupy, padl zasažen skřetím kamenem o dva dny později. Krvavý jam byl završen posledního dne, kdy došlo k masakru na skřety a nemrtvými obsazené kardamské radnici. Nejprve byl ubit v bojové vřavě naprosto dezorientovaný hobit Horác Lipový, o něco později pak nemrtví vojáci doslova roztrhali vejpúl těla zajatců - člověka Yaspera a člověka Zabojoy. Další smrt měl na svědomí Zmrzlej, kardamec s chlupatým ksichtem, který v osobním souboji zabil hobita Frynna Konopku. Stalo

se tak 23.4.. Stejného dne na stejném krvavém kopci obr rozlápl Zuiita, člověka s pochybnou minulostí, přítomností a žádnou budoucností. Poslední daň byla zaplacená 22.5., kdy dva skřeti zabili člověka Kerba. Tato výprava si vyžádala krutou daň, kdy lidská rasa z Nurnské družiny téměř vymizela.

SEN

*Spatřil jsem ležeti na táce
kebuli hobita Horáce
kterak je popravčím nesena
jak hlava prasete vařená*

BLATHEL VZAL KNIHU...

*Blathel vzal knihu a nazul si botky
vrhl se na skřety, vyvolal šotky
a přec je přemohl, i když to zmrvil
skřetové smíchy se válejí v krvi*

Léto 1072

Po návratu z kardamské výpravy jsem se ubytoval v hospodě U hrocha, kde mi hostinská Lúniel Čiperová, sedmdesátiletá vetřáka, pronajala pokoj č. 3. Nutno dodat, že tato nadmíru lakomá osoba již ve svém pozeňnaném věku dle mého názoru není schopna se o lokál starat. Ještě štěstí, že jí občas vypomáhá její dcera z prvního manželství, Pamilla Nórienská. Je to sice taková ošklivá stará panna, ale narodil od matky se chová k hostům takřkajíc mateřsky. Na druhou stranu mi ale na obou zmíněných vadí jejich rasový původ. Nad tím ale nejspíš budu muset alespoň pro začátek přivřít obě oči.

V hostinci - jak tady se zaslepenou pýchou místní obyvatelé předraženou špeluňku nazývají - se s krátkím se létem ubytovaly i další osoby. Neobývám tedy začouzené a vlhkostí páchnoucí prostory hroší útulny sám, což je v mé situaci nadmíru potěšující.

V pokoji (což považuji také za nadnesený výraz v porovnání k ceně pronájmu) č. 2 se ubytoval barbar Grendell. V jeho případě bych spíš hovořil o utáboření, což dokládá příšerný nepořádek, který na jeho cimře do hodiny po rozbití ležení zavládl vládou mocnou a evidentně trvalou. Jestli se po okolních cimrách rozlezou štěnice, je úplně zřejmé, kde je jejich líheň.

Naopak přítomnost elfa Worrela v jizbě č. 4 mě nadmíru těší a jeho společnost je mi světlém

Utábořili jsme se v NAŠÍ jeskyni, lízající si rány a šrámy a opět hledající ztracené sebevědomí.

Zemikosa a Thogey sebevědomí nabyli rychle. Za pokřiku ostatních v tmavém koutě znásilnili gulidky, a to dle vlastního vyjádření obzvláště hnusným způsobem. Kosatka si u Zemikosy jednu nárokuje na ráno, až bude při síle.

Potřebujeme nemrtvé, aby táhli sáně. Padá návrh “oživit” Hopkala, ale je to zavrženo z důvodu, že za života cítil bytostný odpor k nemrtvým, a šlo by tedy o znevážení jeho osobnosti.

Zemikosa navrhuje obrat Hopkala a potom jej spolu s Kazdou pohřbít.

Večer byl popraven šaman rukou trpaslíka Bolbucha.

6. traven 1074

Thogey, Zemikosa, Dorn a Kosatka opět znásilňují gulidky, venku prší a je nevlídno, a my ostatní debatujeme o tom, zda gulidky vrhnou spíš gulikosy nebo zemidy. Nevím, ale jistě to budou stvoření nebývale blbě, hnusná a pomstychtivá.

Musel jsem na vzduch, spolu s několika dalšími jsme se šli podívat na čluny. Byly v ubohém stavu, v podstatě ve stavu zkázy. Všechny kovové předměty zmizely, gulidi je vzali. Takže zůstala vlastně hromada hniјících planěk.

Vyrazili jsme na další cestu kolem mohylek. V jeskyni už není radno déle setrávat, protože gulidi se určitě vrátí. Navíc zřejmě Zemikosa propustil zřejmě březí gulidky na svobodu. Nepídl jsem po tom, je mi to už jedno.

Worrel převzal po mrtvém Hopkalovi evidenci zásob. Do večera jsme ušli deset mil a objevili další dvě mohyly.

8. traven 1074

Jdeme hrozně pomalu, doslova šnečím tempem. Navíc soustavně prší, sníh taje a teče i do stanů. Všechno je mokré, v lepším případě jen vlhké.

11. traven 1074

Už dva dny má Worrel rýmu jako řemen a navíc si dnes vymkl kotník, takže plachtí na plachtě. Klesáme z hor a žerou nás komáři. Měl bych

být šťastný - komáři znamenají další oteplování, ale nejsem. Od posledního záznamu jsme ušli bídých padesát mil. Tímhle tempem dojdeme do Hoburgu za hodně dlouho a gulidi nás mezitím uštvou.

14. traven 1074

Dnes jsem si vyvrkl kotník pro změnu já. Cesta je skutečně špatná a blátivá, nebo blátivá a ledovatá. Letím na plachtě, ale ruku na srdce, žádný hezký zážitek to není. Jak se plachta všemožně vlní, nejen že mám závrat', ale zvedá se mi žaludek. Do večera jsme se přiblížili zase o padesát mil blíže k Hoburgu. Na obzoru se ale zase tyčí nějaké zpropadené horské hřbety. Tím se náš postup jistojistě zase zpomalí.

V noci jsme byli napadeni šesti trolly. Přišlo to náhle. Boj byl těžký, ale nezaznamenali jsme, díky bohům, žádné ztráty. Zemikosa je šťastný, nadloubal si dvanáct očí a uschoval je v malém umolousaném koženém pytlíku.

15. traven 1074

Vstávali jsme až před polednem - potřebovali jsme si odpočinout. Noha mě bolí, ale je to trochu lepší. Přesto budu muset alespoň pro dnešek na plachtě vydržet. Na ohni z trollích kyjů Grendell uvařil polévku.

Asi po čtyřech mílích pochodu objeveny velmi staré lidské kosti a nějaké červené kameny, zřejmě pozůstatky náhrdelníků. Jdeme tedy správným směrem.

Po čtrnácti mílích dosaženo úpatí hor, svahy jsou zasněžené. Z dálky je slyšet hukot rozbouřeného moře. Nasazujeme sněžnice, cesta vypadá nebezpečně. Už zkouším jít po svých, bolí to, ale jde to.

Večer při stavbě tábora vyhrabány zase nějaké lidské kosti. To musel být skutečně děsivý masakr. Kosti jsou, kam se podíváš. Od moře vane ostrý vítr.

16. traven 1074

Stoupáme do ostrého svahu, víchr nás co chvilí sráží k zemi. Potloukl jsem se, ale nebyl jsem sám. Někdy v poryvech větru lezeme doslova po čtyřech. V tomto počasí jsme do večera ulezli slabé tři míle a teď stavíme tábor. Začal jsem používat svůj soukromý stan pro dva. Má totiž jako jediný podlažku. Poskytl jsem útočiště proWorrela - je

10. hodovan 1072

Hopkal je zase tady. A na furt. Ubytoval se U hrocha na pětce a stařeně Nórienské štípe dříví na zimu. Že mlátí sekerou od rozbřesku přímo pod mým oknem, to bych dokázal překousnout. Ale ten cápek si u toho zpívá! Bughrag, bughrag, grleš - co to je, u všech bohů, za pitomý budíček!?

17. hodovan 1072

Tak už je to tady. Gerllodovi a Lilien Moskytovým se narodilo dítě. Bohům žel je to dcera. Ženské neumí bojovat... ale zase nadruhou stranu můžou porodit další bojovníky. Pokud teda nezblbnou a nespáří se. Doufám, že Moskyt jí vtluče dobrou výchovu. Zdá se, že v tomhle má celkem jasno. Ve jménu ale zatím jasno nemá.

21. hodovan 1072

Narodil se Yasperův pohrobek. Je to chlap. I když, celkem vzato, po otci by to mohla být pěkná baba. Uvidíme, třeba ho G.Moskyt srovná.

5. přednovorok 1072

Ten hovězí barbar Grendell si dovolil uspořádat v hospodě oslavu výročí svého vyvržení z lůna své hovězí matky! Všichni se ožrali a řvali dlouho do noci. Chvilí jsem dole pobyl, když to bylo zadarmo, ale potom na cimře jsem vůbec nemohl usnout!

Worrel si přivedl z lesa nějaké zafačované individuum. Lekl jsem se, že jde zase o nějakého hoboskřeta, ale bylo mi vysvětleno, že je to homunkul a že jej vydává za malomocného. Proti vědě nic nemám. A před Worrelem smekám. Doporučil jsemWorrelovi, aby svého “malomocného” homunkula vybavil rolníčkami.

Všiml jsem si, že Zemikosa je poslední dobou hrozně nervozní. A taky hodně pije. Dneska se zlíl takovým způsobem, že nemohl chodit a usnul i v hlalolu Grendellovy oslavy zvrhuvstání. Ještě když byl schopen mluvit, řekl toto: “Chlastám na magický světy a neprobádaný sféry!”. Někdo říkal, že se mu prý podařilo úspěšně spojit s astrálními sférami. Nerozumím tomu mnoho, ale na druhou stranu vím, že co si Zemikosa umane, za tím si poměrně tvrdě jde. Takže pokud se chtělněkam napojit, určitě se napojil.

Od brzkého podzimu padá sníh. Za chvíli tady zapadáme a nikdo nás už nenajde. Ale když to tak kolem sleduju, tak nás asi nikdo ani nehledá.

Gerllod Moskyt se pyšní, že jest kapitán, že dělá na štábu a do nějakých fortifikací. Co je mi asi po tom? Nejspíš nic.

Jo, tak ta stará panna, Pamilla Nórienská, sice stará je, ale panna určitě ne. A Zemikosa se spojuje nejen se sférami, to je jistá věc. Jasně jsem ho viděl, jak se kolem ní točí a jak mizej kdesi ve sklepe. Jenom mi nejde na rozum, že jsem slyšel, že běhá za Nariou Moskytovou. Kdo to vlastně říkal? Už nevím. Zatím si to nechám pro sebe - ještě se v těch vztazích tady nevyznám. Nerad bych někomu šlápl na kuř oko.

Slyšel jsem, jak si ženské povídají o Zemikosovi a Nórienské. Takže už se to ví. Taky jsem slyšel, že Zemikosa je prý chlap. To chlap bylo evidentně s velkým Ch. Co to je vůbec zač, ten Zemikosa? To tady snad obletuje celou vesnici?

Tajný deník: 1073

Jorchen Kierke

1. ponovorok 1073

V téhle vesnici se příchod nového roku oslavuje nezřízeným pitím a ohňostrojem. Ohně létaly naštěstí od hospody směrem za potok. Sice tam stojí také nějaké domy, ale nic nechytlo.

Zase jsem slyšel Hopkala s Worrelem mluvit skřetsky. Budu si muset Hopkala vzít stranou a trochu mu domluvit. Nevím co má v plánu, ale nic dobrého z hobita vzejít nemůže.

Moskyt veřejně vyhlásil, že v obecní kase je 24.642 zlatých. Koho to vlastně zajímá?

Velmi zajímavá věc. V třeskutých mrazech se vesnice srotla kolem podivného stromu, co roste blízko hospody, a provedla “sklizeň janternu”. Tato zimní sklizeň sestává se z toho, že nějaký pošuk přinese štafle, utrhne šest na kost přemrzlých a vysušených snad kdysi hrušek a za bujarého pokřiku přihlížejících těchto šest shnilotin vydraží za neuvěřitelné peníze. Potom není divu, že je v obecní pokladnici tolik peněz. Dražba janterníků, jak tady říkají, to byl pro mě opravdu už trochu silný mehaj, a rozbolela mě hlava natolik, že jsem se odebral na cimru, abych se s nikým nemusel bavit.

konečně vyrazili na sever. V noci mrzne a ve dne sníh taje. Je to nepříjemné, ale už nejde o život, jako dříve. Zemikosa se doslova třese očekáváním. Cítí blízkost kořisti, rudých kamenů - svého přeludu, kterému obětoval poslední zbytky toho, co v něm dlelo z lidskosti. Jako zvíře, prahnoucí po mršině.

16. deštěn 1074

Za poslední dva dny jsme urazili asi 37 mil, svítlo slunce a člověk, oprostěný od předchozích strastiplných zážitků, by řekl, že zasněžená krajina je čarokrásná. Pro mě je ale pořád stejně zkurvená, jenom s trochu přívětivější tváří.

17. deštěn 1074

Tání ukázalo na nebezpečí, se kterým jsme se dosud nesetkali. Pod ledem se tvoří vodou naplněné kapsy a průrvy, které nejsou vidět. Dnes se propadl tlustý Dwany Růžička. Vytáhli jsme jej živého, ale úplně vyčerpaného a skrznaskrz mokrého. Jaké štěstí, že někteří z nás mají náhradní teplé prádlo. Ušli jsme celkem 12 mil. A už zase začalo sněžit.

20. deštěn 1074

Počasí je jako na houpačce. Dnes je nádherně, jak dosud ještě nebylo. Ale poslední dny strašně fičelo a sněžilo, až jsme se museli vázat na lano. Cesta byla velmi nepříjemná a nebezpečná, ale nic, co by stálo za zaznamenání se, bohům díky, nepříhodovalo. Ušli jsme za tu dobu něco k padesáti milům. Zemikosa začíná být nervózní - po Tarnoru stále ani stopy.

21. deštěn 1074

Tak Tarnor skutečně existuje! Sešli jsme ze skal do rozlehlého údolí, které, kryto před větrem, je zcela beze sněhu. Zmokvalým údolím porostlým žlutou travou tečou potoky vody. Objevili jsme rozpadlou zříceninu majáku a trosky dalších staveb. Rozmístění ruin odpovídá staré mapě. Že jde o Tarnor, o tom není žádných pochyb! Vzhledem k tomu, že kamenné polozemljanky pochopitelně zubem času přišly o všechny krovky i ostatní dřevěné a případně železné součásti, rozbili jsme tábor v ruinách Jižního dvorce a smutné kamenné zdi shora překryli plachtou. Zatopili jsme v krbu a otevřeli kořalku. Na zítřek je naplánován průzkum oblasti.

22. deštěn 1074

Potvrdilo se to, co jsem si myslel. Žádné pytle drahých kamenů neexistují, a pokud kdy existovaly, je tomu již drahně let. Chrám je

nejzachovalejší stavbou s funkčním krovem a prohnílou podlahou. To je ale vše. Uvnitř je prázdný a pustý.

Objevili jsme i Juleho d'ouru - důl. Je úplně podmačený, výdřeva je shnilá a ze stěn padají žulové balvany. Hornina je skutečně velmi tvrdá, muselo dát obrovskou námahu tady cokoli těžít. Nalezli jsme skutečně několik kdysi pytlů, v nichž místní odnášeli narubanou skálu. V hornině jsou skutečně jasně patrné červené kamínky, ale je zhola nemožné je s nástroji, které zde máme, jakkoli vydolovat. Hornina je tak těžká, že nemáme prostředků, jak ji kamkoli dopravit. Takže když to shrnu, táhli jsme se na sever a podstoupili veškeré útrapy kvůli táboření mezi ruinami někde na konci světa a se stejně holým zadkem, s kterým jsme sem přišli, zase s plnou slávou odejdeme.

Hlavní stan jsme z pochopitelných důvodů přesunuli do chrámu. Zemikosa nařizuje vytahat suť a poté provést odhad možností.

Prostý výsledek - z bortícího se dolu vytaháno 6000 mincí žuly, jejíž cenu Bolbuch, zkušený to rozbíječ kamene z dob trestaneckých, odhaduje na 10000 zlatých s tím, že doprava a rozbití tvrdé horniny (s poukazem na spornou uskutečnitelnost) by se vůbec nerentovaly.

Worrel odmítl dále se štěrkem zabývat a šel mlčky lovit ryby.

Zemikosa je značně přepadlý a téměř nekomunikuje. Před spaním zabručel, že dokud neprohledáme všechny ruiny a nepřevrátíme je vzhůru nohama, domů se nejde.

26. deštěn 1074

Tři dny úmorného prolézání sutin dle očekávání přinesly předem předpokládaný výsledek. Tedy hromada horniny před chrámem vzrostla o 3000 mincí. To už je docela slušná mohyla - alespoň tu po nás zbyde nějaká památka. Zemikosův oud.

Zemikosa předkládá nový plán - jít na jih, když je to tu k ničemu. Skutečně nečekané. Rozděluje si jídlo, ale hromadu ptáků a ryb nejsme schopni unést, tak tu podstatnou část musíme ponechat rozkladu. Obětina pro Zemikosův oud.

krátké léto, dlouhá zima. Divné.

Kdysi dávno jistý Haldar, původem Gwendarroňan, založil osadu. Už chápu, proč se vrátili sem, jejich pradomovinou je Gwendarron. Šasta bylo patnáct let, když starší rozhodli opustit zemi ledu. Po cestě mnozí zemřeli nebo se ve vánicích ztratili. Šasta zůstala sama a ve sněhových pláních oslepla od slunce. Bulwar ji zachránil a došli spolu na jih do osady Hoburg, přístaviště u moře, odkud odpluli lodí do Nurnu.

Worrel potvrdil její slova, alespoň co se týče některých údajů. Hoburg je prý obchodní stanice na pevnině nad Álfheimem. Álfheim, jak zní to jméno libozvučné! Hoburg leží v nějaké Ruleho zátce a je tam prý i trestanecká kolonie. Pod či správu spadá, to ovšem Worrel neví. Na pláních prý žijí nějakí ledoví Uliddi, prý domorodí obyvatelé. Čuji v tom zase nějaké hoboskřetí mutanty. V tamním kraji se prý těží olovo a rudé granáty. Na slovo "granát" Zemikosa zareagoval se neuvěřitelným zájmem a od té chvíle všechny nabádá, že bychom se na ně měli zajet podívat. Nechápu proč?

Poznámka mimo příběh. Ten podivný barbar s mečem se konečně představil. Jmenuje se Rhak Thogey. A koho to asi zajímá? Mě tedy ne.

5. traven 1073

Šasta tvrdí, že Gulidi jsou prý ohavní a unášejí děti. A granátů tam prý byly plné pytle - konkrétně v chrámu uprostřed její rodné vsi. To na Zemikosu zapůsobilo jako projímadlo. Od této chvíle nemluví o ničem jiném, než o odplutí na sever a návštěvě chrámu.

Nejspíš mu vůbec nedochází, že záležitost je stará deset let a v té době byla Šasta malá holka. A ty zmínky o Gulidech podpořily mou teorii o hoboskřetech.

6. traven 1073

Zemikosa odjel kamsi. Ano, skutečně. Kamsi je Zemikosův výraz, označující velký tajem. Prostě, Zemikosa zmizel. Vrátil se až večer. Vyprávěl o tom, že se zastavil v Zeměpisné společnosti, to je ta, co ji vede ten pirát, ale nic prý nezjistil. Co chtěl zjistit, to nebyl schopen vysvětlit. Myslím si, že je Zemikosa skutečně duševně nemocný.

Před půlnocí Zemikosa sdělil konečně něco, co má jistou hlavu a patu. Zjistil, že kolem roku 800 Haldar odjel na sever, potom se vrátil, dal dohromady skupinu lidí a odplul s nimi zpátky. Adar je jméno té trestanecké kolonie v Ruleho zátce a patří pod správu Mubarrathu. Roku 923 se vrátila poslední loď. Obchodní spojení zaniklo. Důležitou informací je, že Zeměpisná společnost je ochotná vybavit loď a financovat případnou výpravu do oněch končin, a to v závislosti na tom, co by ona výprava přivezla zpět za informace o momentální situaci, surovinách atd. To je skutečně podivné. Vyprávění slepé holky a zmatené pobíhání Zemikosy po Nurnu způsobí, že nějaký starý pirát nabídne loď a zaplacení výloh za něco velmi nejasného. Myslím, že mě to začíná zajímat. Peníze prý budou pocházet z pokladnice University. Ano, Zemikosa taky přitáhl nějaké mapy. Jsou barevné, ale nic mi neříkají. Na druhý den ráno se máme sejít v hospodě a domluvit se. Teď už je toho na každého až dost.

7. traven 1073

Dnes jsme se měli sejít po ránu U hrocha, ustanovit vůdce a vyrazit do Nurnu. Nestalo se tak. Namísto toho se pod vedením starosty Moskyta a Zemikosy konala výprava do opuštěné chatrče po v Kardamu zemřelém Horáci Lipovém. To byl ten drzý nepřátelský hobit, který si smrt zasloužil a dnes už po něm neštěkne ani pes. Tedy štekne - pod vedením Zemikosy se rozštěkalo několik dalších, vyhlomili chatrnou petlici domu č.p.29, vnitřní vybavení domu vyrabovali a v blátě na návsi vydražili. Této ostudné události jsem se odmítl zúčastnit, jakož i dělení podílu z dražby. Nechci se chovat jako hyena, a i když jsem Lipového usmrkance z duše nenáviděl, na tomto hyenismu jsem se nepodílel.

8. traven 1073

Další pokus o družinový sraz proběhl dnes. Navštívili jsme Zeměpisnou společnost. Pirát Sim je asi dvousáhový chlap s poměrně suverénním vystupováním. Zemikosa se tituluje jako "Velitel Zemikosa", což mi značně smrdí. Sim má síť informátorů, jmenoval nějakého Pulika Hvara. Sima zajímá, co se stalo s osadníky z Tarnoru a kde leží Tarnor. Při jednání se objevuje další osoba - pan Dastych, jenž jest představitelem University a slibuje nám 10.000 zlatých za průzkum tamních krajů. Nabízí nám loď jménem Karpen i s posádkou. Lodi má velet kapitán Bolen - toho známe z cesty do Kardamu. Družina vesměs

zjištění se zdá, že poslední, kdo Zářeza viděl živého, byl právě on.

Tentokrát se lovecké výpravy zúčastňuji, ale jsem spíš hnán touhou nalézt někde jakýkoli důkaz o násilné smrti Zářezové a díky němu potom docílit, aby Kosatka jednou provždy zmizel ze světa.

Ulovíli jsme šest tuleňů, jeden utekl, po Zářezovi ani stopa. Kosatka ale udal Thogey, že si při minulé neslavné výpravě ulili ulovené maso a v pytlích zahrabali. Thogey je udáním zaskočen a jeho vyprávění oněch událostí působí značně zmatené a nevěrohodně.

S Kosatkou už není k vydržení. Nejenže je jako trn v zadnici, krade jídlo a leží na něm stín podezření z vraždy, ale před chvílí v jeskyni napadl pěťmi barbara Grendella. Zemikosa vyhróžuje a tasí. Worrel a já kouzlíme, ale to kosatčí prase to zase přežilo. Alespoň jsme dosáhli Kosatkovy ekomunikace a vyhození na mráz. To mu sice zmrazilo úsměv na rtech, ale za dvě hodiny je s prosíkem o odpuštění zpátky a zalézá do rohu. Je s podivem, že to vůdce dokáže tolerovat, zvláště když po krátkém zahrátí u ohně začal být zase drzý. Vážně už mě nenapadá, jak Kosatku rychle a na jistotu zabít.

22. jarn 1074

Lovecká výprava tentokráte nedošla dál, než na dohled od jeskyně. Venku stráží sedm trollů a okamžitě útočí. V nastalém boji padl k zemi elf Worrel a barbar Grendell. Po likvidaci trollů okamžitě křičím, že Worrel nedýchá. V tu chvíli se přiřítíl trpaslík Bolbuch a okamžitě vyilil do rychle tuhnoucího Worrela krev z trollího srdce. Worrell vychlístl cákance krve, které obarvily okolní sníh, a začal plytce dýchat. Magie! Trpaslická magie! Vůbec neřeším, že v dále zařvalo nějaké obrovské trollí hovado a dalo se na útěk. Chce se mi křičet, že Bolbuch je bůh, alespoň malý, trpaslický. Ale nekřičím to, protože bohové nejlip vědí, co jsou zač, tihle ti trpaslíci. Na každý pád jsem se zařekl, že pokud někdy Bolbuch bude lapen a stane před svatým tribunálem, promluvím v jeho prospěch, alespoň krátce. A bohové vědí, že jestli bude jednou hořet na plamenné hranici, otočím se a nebudu se dívat. Z Bolbuchova posledního soudu mít radost nebudu a nikterak na něm nebudu participovat. To nebude zrada, budu vázán vděkem za spasení elfského života. A na to nesmím nikdy zapomenout. Bolbuch pro mě dnes přestal být trpaslíkem, ale stal

se Bolbuchem, fyzicky znetvořeným a nedorostlým, ale přesto člověkem.

23. jarn 1074

Dnes Zemikosa vyvařil trollí oči a Hopkal si z pohledu naň ublíkl. Jinak se nic nestalo.

26. jarn 1074

Došlo nám jídlo. Hlasujeme, jestli žrát trolly nebo Kahance. Zvítězil Kahanec. Kahanec byl hobit. Hobiti se jíst dají.

K tomuto mě donutil Worrel napsat si jeden aktuální výrok:

“Dochází nám jídlo. Dost akutně”. -

Hopkal

“Dyt’ máme Kahance”. - Bolbuch
“Počkej! Kahanec je přece mrtvej!” -

Kierke

27. jarn 1074

Hopkal naporcoval Kahance. Hobit řeže hobita. Nezasvěceněji o tom, jak se má vyvrhnout hobit, mluví hobiti Hopkal a Růžička. Venku zuří orkán.

29. jarn 1074

Kahanec došel. Hopkal vaří trolla. Odmítám trolla jíst a začínám se přiživovat z vlastních zásob. Zůstal bych u hobitů, už jsme je vyzkoušeli. Potíž je v tom, že jsou pořád ještě živí.

30. jarn 1074

Worrel navrhl oživit nemrtvé, aby šli ve vánici lovit. Hobit Hopkal šíleně zuří. Dáváme mu najevo, že hobita jsme už jedli.

1. dešten 1074

Ve dvě hodiny ráno se podařilo Worrelovi oživit dva zmrzlé trollí nemrtvé.

2. dešten 1074

Spatřili jsme gulidy! Jsou malí, primitivní, oděni v kůžích a kožešinách, páchnou a mluví nesrozumitelnou hrdelní řečí. Stalo se tak během mé noční hlídky, kdy jeden z nich vlezl do naší jeskyně a já jsem ho zúderoval a pronásledoval ven. Venku stáli v uctivé vzdálenosti jeho soukmenovci.

Došly mi magy a také midošlo, že gulid chce obchodovat. Tak jsem ho tedy nezabil. Vrazil

natolik skvostný vůdce, že se ihned Darkala zastal a nechal hlasovat o jeho členství v družině, aby tak své pochybné rozhodnutí odůvodnil. Mektal něco o tradicích, ale o jakých, to nějak uniklo mému chápání. Hlasování dopadlo patem, a tak Zemikosa použil práva vůdce a rozhodl o družinictví Sirnova donašeče. A opět vedl monolog o jakýchsi tradicích. Zemikosa je zřejmě muž tradic.

Tak se mi zdá, že na této výpravě budeme Zemikosovy vůdcovské schopnosti suplovat neustálým metáním kostek a hlasováním.

Dohodli jsme se, že nakoupíme obchodní tovar, který na severu se ziskem prodáme. Pro tuto myšlenku horuje obzvláště Lipi Hopkal, a tak v rámci lepších vztahů jsem jej podpořil.

10. traven 1073

Kšeftář Hopkal odjel na nákup tovaru. Nutno jej vyzdvihnout za to, že oproti vůdcově neschopnosti věst poznámky jakéhokoli druhu, tento hobit vzal úkol za svůj a pečlivě se na něj připravil. Zjistil informace o vhodných komoditách, vybral peníze, zjistil od kapitána Bolena povolenou hmotnost nákladu a vypracoval přesný seznam. V Nurnu nakoupil kořalku, spoustu látek, čepice a podobně. Myslím si, že to bude dobrý obchod.

14. traven 1073

Zemikosa odjel do přístavu zkontrolovat přípravy na odplutí a nakládku loďi vybavením na výpravu. Pracně sepsaný seznam si odmítl vzít, protože je prý k ničemu. Zřejmě tedy neumí ani číst. Na cestu namísto seznamu vzal s sebou hobita Růžičku, že prý víc hlav víc ví. Už se ničemu nedivím.

15. traven 1073

Sirn uspořádal oslavu před vyplutím. Za účasti celé posádky a několika špinavých kurev z přístavu jsme se strašlivě ožrali. Zemikosa sbalil dvě štetky a zmizel. Když si vzpomenu, že ještě před pár hodinami se loučil polibkem s mladou Nórienskou a roztouženě si hladil chránič ohanbí, je mi upřímně trochu mdlo. Možná i proto jsem se tak ožral. Moc si toho nepamatuju, jen tolik, že kormidelník Krach příšerně vzral na dřevěné skřípky nějaké námořnické písně.

16. traven 1073

Probudil jsem ses kocovinou na úplně cizí lodi. Štěštěna stála při mně - vyhodil mě ještě před

vyplutím. Přitom mě častovali nevybíravými urážkami - asi proto, že jsem pozvracel palubu.

Tohoto památného dne jsme konečně vypluli. Bylo mi dost špatně, takže skutečnost, že během cesty budeme povinováni běžnou prací jako řadoví členové posádky, jsem vzal pouze na vědomí a nijak jsem ji nekomentoval.

Držíme hlídky ve strážním koši po třech hodinách. Problém je v tom, že kromě Zemikosy není nikdo, kdo by se odvážil nahoru vylézt. Mně se to sice podařilo, ale nemohl jsem slézt. Zemikosa, aby si dodal kuráže, pije nějaké alchymistické dryjáky. Jeden mi nabídl. Chutnal jako odvar z ponožek, ale díky němu se mi podařilo dostat dolů. Potom jsem problbl celou noc. Hlídky ve strážním koši od této chvíle zajišťuje pouze Worrelův homunkul. Nepotřebuje jíst ani spát a výšek se taky nebojí. Zřejmě vůbec nechápe, co je to strach.

Denní režim je následující:

Dopolední strava (devět hodin):

Hustá polévka, sýr; přísavky povoleny, pokud zbyde. Pití - voda, silně ředěné víno, stakan kořalky.

Odpolední strava (pět hodin):

Hrachová kaše, fazole, špek, ryby.

Kahanec někdy mimo režim peče placky s marmeládou.

Práce:

Hlídky ve strážním koši, drhnutí paluby.

Další související poznámky:

Alkohol vydává botsman.

V podstatě plujeme a chlastáme. Rhak Thogey za mě drhne palubu, když mu přenechám svůj ranní stakan. V zásadě se vyhýbám manuální práci.

20. traven 1073

Značně se zhoršilo počasí. Čas trávíme tím, že pijeme. Bolbuch našel způsob, jak krást kořalku z botsmanových zásob. Já a Worrel mu kryjeme záda. Jsme takřka neustále ožralí.

23. traven 1073

Je zima a zuří bouře. Je mi tak hrozně zle, že ležím v hamace a jsem rád, že vůbec

Budiž, možná dojde, ale trollové potravina nejsou. Možná budeme jednou žrát vlastní boty, a taky s nimi zatím nepočítáme. Ten Hopkal mě někdy děsí. **9. chladen 1074**

Už jenom ležíme v houních. Venku se vyčasil, ale každému je to jedno. Konec se blíží.

Worrelův nemrtvý se vymkl kontrole a zaútočil na hlídky. Bolenovi chlapi smradlavou horu masa s velkou chutí utloukli.

V jedenáct hodin hlídka vyslala varování, že před jeskyní někdo je. Sotva jsme se stihli ozbrojit a probudit z letargie, vpadli na nás dva trollové. Začal boj o přežití. Trollů se ukázalo být celkem pět, po prohraném boji se jeden dal na útěk. Okamžitě poté se začala trást země. Zemětřesení bylo velmi silné. Tato podivná bitka sice dnes dopadla pro nás dobře, ale je vidět, jak nám valem ubývá sil. Příští setkání může dopadnout daleko fatálněji.

Kosatka se Záfezem se vydali po stopách trolla, ale pátrání bylo neúspěšné.

Mám podivný pocit ohledně oněch trollů. Nevím jak ostatní, ale v hlavě mi hnízí mlhavá myšlenka, že ti trollové mají něco společného s magií. Mám takové tušení, že šipy, které jsem na ně cílil, se záhadně mýjely účinkem. Také mám dojem, že z jejich strany vyšlehy nějakéblesky. A to zemětřesení se rozpoutalo ihned poté, co se poslední z trollů, mimochodem třímající nějakou podivnou hůl, obrátil na ústup. A vůbec, proč tak smrdí ve zdejších mrazivých podmínkách? Puch, který šíří, je takřka nelidský. Takhle nemůžou smrdět humanoidní bytosti, ani pokud jde o trolly. Ani kardamší skřeti, a to byli obzvláštní dobytci, tak strašně nečpěli. Nabyl jsem přesvědčení, že i ty záhadnéblesky, které doslova vymetly jeskyni před pár dny, s trolly nějak úzce souvisí. O Bolbuchových záhadně zničených prstenech nemluvě. Svěřil jsem se Worrelovi. Vědouce pokýval hlavou, ale nahlas neřekl nic.

To prase Berda objevil naleziště lišejníku a navrhuje přidávat jej do jídla. Byl jsem se na lišejník podívat, ale podle mého se jedná o nějaký druh plísně. Přesto se tato plíseň stane pravidelným doplňkem stravy.

10. chladen 1074

Zase hustě sněží. Zemikosa má nový plán. Ten plán je stručný. Čekat.

Worrel se mně a Bolbuchovi svěřil s tím, že plánuje otrávit Kosatku. Je to dobrý nápad, protože Kosatka je vředem této výpravy a neustále vyvolává konflikty.

Večer se Kosatka pozvracel a pokadil. Jeho náhlou příhodu jsem vyhodnotil jako Worrelův neúspěšný pokus o Kosatkovu likvidaci. Záfezovi je taky zle, ale ten spíš pozrel přílišné množství lišejníku.

13. chladen 1074

Záfezovi je už dnes lépe, ale Kosatka pořád zvrací. Snad to má Worrel pod kontrolou a zmetek brzo zhebne. Jeho dávivé knourání mně drásá nervy úplně stejnou měrou.

Venku se vyčasil. Počasí je jako na houpačce. Nikdy se neustálí více než na dva tři dny. A to je klaté málo pro uskutečnění cesty na jih.

Zemikosa svolal novou loveckou výpravu. Odmítl jsem se zúčastnit, za což jsem si vysloužil vůdcovu pohružku, že pokud něco přinesou, na mě nezbyde.

Po čtyřech hodinách se výprava vracela se třemi tuleni. Docela mi sklaplo, ale najíst jsem dostal. Zemikosa má prostě štěstí, kam se jen podívá. Prostě má štěstí v neštěstí. A to mně drásá nervy mnohem víc, než zvracející Kosatka.

19. chladen 1074

Předešlé dny zuřil tak šílený orkán, že jsme je strávili zalezlí v kůžích na dně jeskyně. Worrel zřejmě taky nebyl schopný cokoli činit, protože Kosatka se uzdravil.

Dnes už zase bylo počasí příznivější, takže jsme vyrazili na lov. A to včetně mně, ale vymínil jsem si, že bez Bolenovců.

Abychom měli nějakou jistinu, odvěklí jsme mrtvolu trolla, že jej Worrel oživí, což elf nadšeně učinil. Přiběhl ale Hopkal, hystericky začal vřeštět a nemrtvého zastřelil. Prohlásil, že naše černé praktiky udá Bolenovcům, pročez mu Rhak Thogey rozbil hubu. Od této události se datuje Thogeyova naprosto smrtelná nenávisť k Hopkalovic spratkovi. Je to hobit a Thogey proto podporuju. Je trestuhodné, když si nějaký hobit vyskakuje výš, než je mu dáno rasovým původem. Stát se to jinde a za jiných okolností, zaplane

Worrel a odmítl jej opustit. Nevím proč, když to zelené pobřeží je tolik, tolik krásné.

Na molu se srotili prostí Álfheimci a začali s námi obchodovat. Dal jsem nějakým dětem pár zlatek a stal jsem se miláčkem davů. Je pravda, že mne to naplnilo obrovským štěstím. Někáká paní mě vytáhla ven a pozvala k sobě domů. Inu, nechtěl jsem promarnit příležitost poznat zdejší lid, a pozvání přijal. Dav mě následoval a Zemikosa z paluby řval, že jde o vzpouru. Bylo mi to jedno.

Pozvali mě do velkého domu, kde mě hostili. Věnoval jsem nějaké peníze na vybudování školy pro zdejší drobtinu. Jsem zde velmi oblíben. Možná se jednou vrátím a usadím se tu nadobro. Lidé jsou tu takoví čistí a upřímní.

Dostal jsem dary: srnce, koš vajec, osm kachen na provaze, tři vydělané liščí kůže a elfské boty s chlupem dovnitř zdobené skvostnými lidovými motivy. Vyzkoušel jsem je. Jsou tak teplé, že jsem své zfušované gwenarronské škrpály okamžitě hodil psům. Dozvěděl jsem se, že nějaký Čikenéz z Davýru je krull, že krull je vládce ostrova, a že jsou všichni šťastní.

Asi po dvou hodinách se rozléty dveře a do sálu vtrhli Nurnští pod vedením Zemikosa. Pochopil jsem, že Zemikosa uspořádal záchrannou akci, a to akci na záchranu mně. Vysvětlili jsme si, že není koho zachraňovat, alespoň v zemi Svobody ne. Zemikosa mi vyčínil, že jsem jednal proti rozkazu a vydal se všanc nepříteli. Osvědčilo se mi, když jsem jeho námitky nekomentoval a úplně ignoroval. Nedlouho poté Zemikosa stejně sám jednal proti svému rozkazu a vydal se všanc nepříteli. Zmizel na noc s nějakou elfí štetkou bohové vědí kam.

Zítří ráno, až budeme odplouvat, nebude mi lehké u srdce. Budu muset probrat s Worrelem své postřehy z Álfheimu. Pořád se schovává v podpalubí.

4. poradostiny 1073

Z předešlých dní zapisuji jenom stručnou poznámku. Furt žereme, jsou zdvojené hlídky, je čím dál větší zima. Dnes uspořádali Bolbuch s Kosatkou pěstní souboj. K tomu je nutno říci, že ten parchant Kosatka pořád někoho provokuje, a nepřekvapilo mě, že si vybral za oběť právě tohoto senilního starce. Bolbuch pochopitelně dostal přes dršku, co

jiného se dalo čekat. Zemikosovi vůbec nevadí, že jsou jeho lidem rozbíjeny držky. I já si zřetelně uvědomuji, že držka NAŠEHO trpaslíka je víc než držka CIZÍHO obojdy. Tak proč si to neuvědomí vůdce a bere ty nesmyslné rvačky jako nějakou komedii na divadle?

6. poradostiny 1073

Ještě stručnější poznámka. Mám blbou náladu. Nejsem sám. Všude dokola je moře. Hodně lidí bleje.

23. poradostiny 1073

Trhá semlha. Jak krásně mým uším dnes znělo hobitovo zoufalé skřehotání z přídě: “Země! Země!!!”. Vyhruli jsme se k šípometu. V mlze se zřetelně rýsoval nazelenalý skalnatý masiv. Řev ptáků v mrazivém větru rval uši jako božská melodie. Přiblížili jsme se k pevnině. Ostré skály, táhnoucí se do výšky, byly bělavé páchnoucím trusem ptáků.

Zmatená, leč výstižná poznámka na předloktí: Rulleho zátoka - bahno, skály, kameny, bytelné boudy.

Worrel tvrdí, že Hoburgu vládne nějaký Foldisah, místní zástupce Mubarrathské říše. Mubarrathská vojenská posádka se střídá, žádný voják tu není nastálo. Pokud tu nejsou nastálo, myslím si, že tu jsou za trest. Odkud Worrel informace má, vědí bohové, ale věřím mu. Zvláště když je na něm vidět, že má strach. Okolnímu kraji vládne nějaký Karach Bič. To jméno zní skutečně drsně.

Vylodili jsme se a Lipi s Worrelem si vzali na starost prodej obchodního zboží. S prodejem nebyla obzvláštní potíž, jenom některé luxusnější zboží jsme vezli zhoľa zbytečně. Můj čistý zisk z obchodu činí 1.450 zl., což mě skutečně velmi potěšilo.

Otázkou je, co z toho čistého zisku zbude v době, kdy se vydáme na zpáteční cestu. Ten Foldisah musí být pěkný gauner. Je to vydrhouch - nechává své lidi vybírat poplatky za všechno možné. Kupříkladu jsme byli nuceni zaplatit poplatek z obchodu, poplatek z vlastnictví stříelné zbraně, poplatek za každého lovce. Dle místní vyhlášky je lovec každý, kdo vlastní stříelnou zbraň. To znamená, že vlastnictví každé byt' nefunkční kušičky je vlastně zpoplatněno dvakrát.

agresivitu tím, že jsme rozbili tábor.

10. ponovorok 1074

Začali jsme tahat veškeré zachráněné vybavení a zásoby na kopec. Zemikosa, zásadně se vyhýbající jakékoli manuální práci, odešel na průzkum, ale nic neobjevil. Během vynášení zásob jsem spatřil asi půl míle daleko na severu další mohyly. Nechali jsme churavějící druhy v základním táboře a ozbrojení vyrazili na další průzkum.

Útesy jsou velmi nebezpečné. Navázali jsme se tedy na lano a pokračovali husím pochodem. Bolbuchovi podklouzly nohy a nebýt jištění, zřítíl by se několik desítek sáhů dolů. Je nasnadě, že mohly označují nějakou cestu, našli jsme jich více.

U jedné z mohyl jsme po třech hodinách pochodu objevili jeskyni. Bližším ohledáním skalní prostory jsme našli pět vysušených lidských mrtvol pohřbených v kamenných mohylách a vzkaz v láhvi.

Listiny byly záznamem z Tarnorské kroniky z roku 1061. Zemikosa přečetl dvě věty a nemohl dále. Čtení při svitu pochodně se tedy ujal hobit Hopkal. Jedná se o dobové záznamy o evakuaci několika set obyvatel z nehostinného severu na jih.

Zemikosa přednesl nový vůdcovský návrh, který považují za tak šilený, že jej budu citovat: “Ulovíme trolly a já zařídím, abysme letěli. Z trollích očí se dá získat síla”. Myslím si, že Zemikosa se snaží docílit toho, aby hlasy vyzývající k odchodu do Hoburgu utichly, a pro to je ochoten vymyslet jakýkoli nesmysl, který by vdechli nespokojencům jakoukoli naději.

Vrátili jsme se zpátky do základního tábora, po cestě se nám znovu vyplatilo, že chodíme navzáni ve větší skupině.

Večer došlo k nové hádce a vůdce nařídil hlasování. Hlasovat nechává na velmi vychytrale položené otázce, aby převážil nespokojené družiníky, nechává zásadně o věcech družiny hlasovat i Bolenovy námořníky. Je rozhodnuto, základní tábor se přesune do objevené jeskyně, která bude vyčištěna od mrtvol a zařízena k několikaměsíčnímu bivakování do doby, než přijde léto. Lipi Hopkal spočetl, že máme zásoby na dvaadvacet dní.

13. ponovorok 1074

Celý včerejší den jsme věnovali přenášení zásob do nového tábořiště v jeskyni, a jeho úpravě. Potom byl vyhlášen odpočinkový den, což bylo obecně kvitováno s povděkem.

Dnes před polednem došlo k podivné a děsivé události. Venku se rozpoutala zuřivá bouře a do jeskyně s hromovým burácením uhodil nějaký blesk, nebo co. Nikdo z nás tak úděsný úkaz dosud nespatriil. Zářící koule prolétla jeskyní a ohlušila nás hromovou ránou. V nastalém zmatku a temnotě každý hledal nějaký úkryt, víc se nedalo činit. Po odeznění tohoto nadmíru podezřelého úkazu ve svitu zažehnuté pochodně jsme zjistili škody - zranění Grendella a Worrela a smrt kuchaře Kahance. Kahance mi je líto - byl to jediný hobit, který se styděl za to, že je hobit. On pochopil a stanul na správné cestě. A dnes zemřel.

Hučelo mi v hlavě a nebyl jsem schopen starat se o zranění ostatních. Worrel požádal, zda by jej někdo nemohl ošetřit. K tomu se nikdo neměl, tak nabídl, že zaplatí tisíc zlatých. Najednou se ozval ten grázl Kosatka, že za ty peníze by mu pomohl lektvary ze svých zásob. Tím se u mě Kosatka úplně odepsal a nebýt kapitána Bolena, který mu nařídil pomoci Worrelovi zadarmo, asi bych mu ve spánku vrazil nůž do žeber. Jestli mě ještě jednou rozčílí, podržnu ho jako jehně. Po smrti Kahance je Bolen posledním a jediným z posádky, který za něco stojí.

Bolbuch tvrdí, že se mu rozbily všechny čtyři slunečníky. Divné.

14. ponovorok 1074

Dnes jsem byl už schopen vypomoci svou léčivou magií. Postaral jsem se v rámci možností o Worrela, Grendella a malého Hopkala. Na vůdce mi už nezbylo, a kdyby zbylo, tak by stejně nezbylo.

Zemikosa uspořádal loveckou výpravu. Bolen, Zemikosa, Hopkal, Dorn a Růžička odešli do bílé tmy.

Poloprázdnou jeskyni napadl troll. Došlo k těžkému boji, jehož výsledkem bylo odražení nepřítele. Troll utekl. Tak oni tu skutečně žijí! I kdyby nám do léta nedošlo jídlo, pochcípáme na útoky trollů.

každý dostal z družinového vybavení v podpalubí přiděl věcí pro přežití, a věci připravil do pohotovosti tak, aby v případě nouze jen čapnul a vyběhl ke člunu. Dle mého názoru po ztroskotání byt jediný nedostatečně vybavený člověk je adeptem smrti a jeho smrt či pomalé umrzávání se může stát velkým problémem pro družinu a její akceschopnost. Zemikosa mě evidentně nechápe. Sdělil pouze, ať si vezme kdo chce co chce, ale co si kdo může vzít, to nebyl schopen říci, protože vůbec neví, co se v Nurnu na loď naložilo. Asi se budu muset domluvit přímo s kapitánem Bolenem, kdyžže vůdce takový šílenec.

28. sečen 1073

Berdovi začala smrdět noha. Nekrotický zápach není možné necítit. Zemikosa mě požádal, abych ho nějak vyléčil. Vysmál jsem se mu a sdělil, že tady už nepomohou ani bohové. Vůdce má zřejmě utkvělou představu, že bylinky a magie jsou všemocné. Že si stačí uplívnout a shnilotina se změní ve šťavnatou flákotu. Je to vážně blázen.

V poledne námořníci Berdu ožrali erární kořalkou a nohu mu uřízli pilou. Worrel mu, už bezvládnému, vypálil ránu železem. Nemohl jsem se na to dívat. Zemikosa potvrdil, že vypálit ránu je dobrý nápad, protože se do ní nedá sněť a Berda bude moci zase chodit. No nevím, nevím. Vždyť mu, kurva, uřízli shnilou nohu! Já osobně dávám Berdovi den, maximálně dva. A kdyby bylo po mém, tak vůdci bych dal ještě míň.

Hlídky hlásí velké množství plujících ker na hladině. Musím konečně zajít za tím kapitánem. Když už jsem u toho věštění - myslím si, že do dvou, maximálně do tří dnů půjdeme ke dnu.

Vylepšilo se počasí, loď se už tak nehoupá. Zajímavé je, že už nastává noc - asi na dvě hodiny denně. Vůbec tuto přírodní anomálii nechápu. Podle kormidelníka se nacházíme asi 100 mil severně od Hoburgu.

12. světen 1073

Ačkoli jsem mu nedával žádnou naději, Berdovi je už podstatně lépe. Řekl bych, že se viditelně uzdravuje. Už je schopen se sám posadit na pelesti. Loď taky pořád ještě drží pohromadě. Byl bych špatným věštcem a prorokem. Přesto jsem pořád ve střehu.

Kuchař Kahanec říká, že viděl

rampouchy, což je prý špatné znamení. Nevím, jak je možné, že si jich všiml až dnes.

Zářez pořád mele hubou a odmítá vykonávat svěřené práce. Ten mladý Petrák se k němu přidal a papouškuje. Možná s nimi budou problémy. Oznámil jsem to Bolbuchovi a kapitánovi. Už poměrně nezakrytě odmítám poslušnost Zemikosovi a jako vůdce uznávám pouze jeho zástupce Bolbucha. Pod Bolbuchovým vedením se při troše štěstí dá přežít, pod Zemikosou ne.

19. světen 1073

Stal se zázrak - Berdovi už je dobře. Tedy za dané situace. Živoucí důkaz o tom, že zde, v zemi ledu se i neuvěřitelně stává skutekem.

26. světen 1073

Plujeme pořád na sever. Jak je to možné. Bolbuch, já, Hopkal a Worrel chceme zpátky. Zatím vedeme diskuse mimo dosah vůdcových uší.

Kormidelník odhadl vzdálenost od Hoburgu na dvě stě mil.

27. světen 1073

Dnešního dne jsme se krutě pohádali. Zemikosa má trable. Nějak se domákl, že vedeme debaty o návratu, a zřejmě proto předestřel svůj aktualizovaný plán. Míni se plavit tak dlouho, dokud to nenajdeme. “To” je Zemikosův výraz pro vysněné drahokamy.

Kapitán, zřejmě také s vědomím informací, které jsem mu předal, chce podpořit morálku mužstva a vyhlásil, že od této chvíle se budou vařit pouze chutná jídla ve zvětšených přidělech. Také zvýšil přiděly kořalky. Kapitán mi potvrdil, že Kosatka chystá vzpoudu. Bohům žel, Kosatka se nějak dozvěděl, že jsem ho práskl. Večer mi přišel do kuchyně vyhrožovat. Z pozice kapitánem svěřeného úkolu jsem ho vyhodil na mraz. Měl jsem přitom pěkně staženou zadnici.

13. zimosomeť 1073

Došlo k prudké a náhlé změně počasí. Od rána zuří víchřice a všichni jsou zalezlí. Kormidelník se přivázel ke kormidlu a ve jménu posádky trpí. Kapitán do odvolání zrušil všechny hlídky. Celý den mi bylo strašně zle, jenom jsem ležel a zvracel. Kahanec dostal rozkaz uhasit oheň, aby nedošlo k požáru. Takže je zima, tma a loď se

Elfové rokují

Jorchen Kierke

*Elfové rokují, tvoříce hloučky
korzují zelení rozptylové loučky
svátečních hábitů zdobené lemy
popelcem jeví se být umouněny
Loučka je po větru na dohled hrady
v oblasti častého výskytu spadu
na hradě v podvečer zažehli ohně
slavností do roka bývá tu hodně
I tady v podhradí elfové slavi
vyšli jen v papučích do šedé trávy
společně vyvenčit d'áblíky, kočky
a přitom rokují, tvoříce hloučky*

Tajný deník: 1072

Jorchen Kierke

Jarn 1072

Od okamžiku, kdy jsem doslova vpadl do dění v Nurnské družině, se začaly události a nové informace chrlit na mou hlavu tak chaoticky, nesystematicky a bouřlivě, že jsem brzy propadl pocitu neuvěřitelného zmatku. Nejenže informace a události nedovedu třdit, ale ani udržet a spojovat nitky jednotlivých vazeb tak, aby do sebe přesně zapadaly a vytvořily celkový obraz. Jsem natolik zmaten a zmatek se neustále umocňuje, že nejsem schopen koncentrovat se na jednu jedinou věc a jí se věnovat soustavněji. Rozhodl jsem se tedy podstoupit pokus, a to pokus zapisovat dílčí poznatky a události nahodile a chronologicky, jaksi v momentálním stavu mysli tak, abych jejich vypovídající hodnotu byl schopen s odstupem času a pod jiným úhlem pohledu rekonstruovat a vyhodnotit okleštěnu od všeho nepodstatného a zavádějícího.

Toto je tedy deník Jorchena Kierkeho, ač slovo deník je možná přespříliš nadnesené, o tom, co jeho oči spatřily, uši viděly a rozum vzal na vědomí. Zápisky začínají až po návratu z kardamské výpravy, která byla pro mne první zatěžkávací zkouškou. V této zkoušce bylo třeba obstát. Jediným cílem, který jsem si vytýčil, bylo přežít, být přijat a zapustit alespoň malý kořen. To se mi podařilo.

Pro pořádek v několika větech vypíši

alespoň drobné a veskrze zmatené poznatky.

Vše se začalo 13. jarnu roku 1072, který mě zastihl fyzicky i psychicky znaveného. Byl jsem bez peněz a snažil se dosíci města Nurnu, kde jsem tušil příležitosti k obživě. Do té doby jsem nebyl zvyklý putovat světem osaměle, my hraničníci jsme se vždycky drželi alespoň v pětičlenných oddílech a skupinové komunitě jsme byli navyklí podřizovat své niterní soukromí. Osamělost jsem vlastně, alespoň v časech hraničnických, nepoznal, a snad právě proto osamělost mě trýznila více, než nouze.

Nad Nurnem jsem byl svědkem loupeživého přepadení, jak sepozději ukázalo, poštovního kurýra. Zprvu jsem řádění mordýřské bandy sledoval ze křoví, ale když se v ohbí cesty objevila skupinka dalších pocestných, vyrazil jsem s hlasitým křikem do útoku; pocestní učinili taktéž. Nezakrývám, že jsem si chtěl přijít k nějakým penězům, když ten pošťák byl už stejně mrtvý. Bandu jsme společně pozabíjeli. Bohům žel se odkudsi vyloupil naprosto ožralý trpaslík, založil si ruce v bok a začal na celé kolo řvát, že zabíjet se nemá. Mrtvolky jsme zatáhli do lesa a kurýra obrali. Kromě nějakých peněz a nezajímavých listin měl ve zvláštním tubusu ukryt list pro Nurnskou družinu v obci Liscannor. Byli jsme tři - já, člověk Krop a nemluvný trpaslík Thoran Ard. Jeho nemluvnost jsem kvitoval s povděkem, protože trpaslíci do vážných záležitostí nemají co mluvit.

Kdo však do našich záležitostí mluvil velmi hlasitě, ba co dím, příšerně řval, byl nějaký ožralý trpaslík, který se vyloupil božové vědi odkud. Naštěstí přijela vojenská hlídka, uřvaného trpaslíka zatkla a obvinila z masové vraždy. Jako masový vrah onen vousatec taky nejspíš po právu skončil na šibenici.

Obsah listu jsme podrobili zkoumání a trochu jsme pozměnili jeho obsah. Byl to můj nápad, a to pouze jako pojistka, kdyby adresáti nechtěli s naší narychlo ustavenou bandou jednat. List totiž sliboval adresátovi odměnu za jistou práci. S dotyčným Křoupákem (tak se odesílatel jmenoval) jsme se spojili a získali příslib 25.000zl. za dovezení jakési truhly změsta Kardam a získali i klíč k úkrytu. Přítel Krop opatřil klíč podobné velikosti. Tento nápad byl naší další pojistkou.

Obavy se potvrdily. Obyvatelé Liscannoru, respektive členové Nurnské družiny,

Zaznamenal jsem jenom kusá hodnocení ostatních: “Bolbuch, konečně vůdce! Trolli zabiti! Skvělá spolupráce! Výtečná spolupráce!” A podobně.

11. předradostiny 1074

Dnes jsme byli opět svědky magické bouře - podivného úkazu, který mně, Worrelovi a Grendellovi přivodil stav hlubokého bezvědomí. Po procitnutí jsem seznal, že krvácím z očí, uší a úst. Worrel se z bezvědomí už vůbec neprobral, je na tom beztak několik dní velmi mizerně. Horečka postihla i mnoho dalších, včetně mně, Darkala a Grendella. Alfheimský elf se navíc v bezvědomí pokálel. Myslím si, že mele z posledního.

12. předradostiny 1074

Krutý zážitek, kdy nám bylo dáno přeručkovat po laně asi šedesátisáhovou propast a přes tutéž propast dopravit bezvládné zapáchající tělo elfa Worrela, byl navečer korunován kýženou odměnou - za poslední skalou se cesta nezadržitelně začala svažovat dolů do zelených plání. Postavil jsem stan a do úplného soumraku sledoval ten nádherný výjev.

13. předradostiny 1074

Je mi zle. V noci hlídka spatřila gulidy. Zelené pláně nejsou až tak příjemným místem, jak by se mohlo zdát. Je sice teplo, ale takřka pořád se brodíme mokřady a bažinami. Darkal Dorn v bahně ztratil botu - už jsme ji nenašli. Být od rána do večera durch je velmi otravné.

14. předradostiny 1074

Být promoklý a zablácený, není ještě to nejhorší, co nás potkalo. Dnes ráno tábor navštívilo bratru šedesát gulidů a už jsme se jich nezbavili. Kradou a otravují a táhnou se s námi už dvacet mil. Zdá se mi to, že je jich čím dál víc? Kde se vůbec tady v pustině berou? Líhnou se z bahna?

16. předradostiny 1074

Dnes nás konečně gulidi opustili. Stalo se tak stejně náhle, jako přišli. Na obzoru se zvedají zase nějaké hory. Je krajně podivné, že jsme zatím v pláních nenarazili na jediné zvíře. A zásoby za chvíli úplně dojdou.

19. předradostiny 1074

Do hor jsme se jít báli. Objevili jsme pár ptáků a snažili se dosíci pobřeží. To se podařilo. Vyrázili jsme tedy po břehu moře a byli odměněni početným stádem tuleňů. Doplňli jsme tedy zásoby

a pokračovali po pobřeží na jih.

24. předradostiny 1074

Cesta na jih se ukázala jako neprůchodná a museli jsme se vrátit. Jaké překvapení, když na naši zkormoucenou družinu číhali gulidi! Zaútočili z nějaké skály kameny - jeden šutr mě zasáhl citelně do hlavy. Potom se zjevil nějaký duch, známá to již gulidi kejkle, a oslepil mě. Volal jsem v děsu Worrela, ale nic. Družina se rozprchla. Když se mi část zraku vrátila, spatřil jsem ležícího Worrela s vyplazeným jazykem, ale živého. Všichni jsme se sešli pod útesem, kam na nás kameny gulidů nemohly. Nad námi asi osmdesát sáhů vysoko ječí desítky gulidů.

Kolem jedenácté Zemikosa začíná hledat nějakou “vyschlou vodu”. Těžko říct, k čemu ji potřebuje a jak vlastně taková vyschlá voda vypadá, ale to už se asi nikdy nedozvím, protože ji nenachází.

Worrel zneviditelňuje Zemikosu, Růžičku a Thogeye. Jak se Růžička pomalu rozplývá, slyším, jak mumlá, že sto gulidů jako neviditelný určitě pobije. Tato hláška mě neděsí dlouho. Těsně před půlnocí jsme přepadeni gulidím oddílem. Osmnáct gulidů a dva duchové bohatě postačili.

1. poradostiny 1074

Gulidi se po posledním boji už neobjevili. Vystoupali jsme tedy do hor, přešli hřeben a sešli do dalších plání. Tam byla objevena mohyla s černým prápurem a vzkazem a mapou pro naši výpravu. A dnes ráno se před našimi užaslymi zraky zjevil Hoburg v plné kráse.

Hoburg dosažen v deset hodin dopoledne, všichni nás vítají. Bolenovci jsou již na palubě lodi, dorazili šest dní před námi. Kromě Kracha jsou velmi boдрí.

K večeru řešíme, zda je zabít veřejně, neveřejně, nebo nechat. Jelikož je tu přítomen i samotný Sirn, rozhodujeme se nechat je na pokoji.

Zemikosa vede jednání se Sirem a poté požaduje vydání lodní pokladny, prý proto, aby nevypadal jako zloděj. Odmítáme peníze vydat, a to kromě zrádného Zemikosy doslova jako jeden muž. Nakonec Sirn jedná tedy přímo s vůdcem Bolbuchem a je dohodnuto, že věci zůstanou tak,

naděje v této ospalé kosmopolitní díře, která si nevím proč říká obec Liscannor. Rozhovory o jeho elfí domovině, Sovigradu na vzdáleném Álfheimu, naplňují mne radostí. Při naslouchání jeho vyprávění někdy i věřím, že ne všechno na tomto světě je ztraceno. Ještě je za co bojovat.

Podzim 1072

Poprvé jsem zaregistroval ve vesnici přítomnost trpaslíka, kterému říkají Bolbuch. Nemohl jsem doslova uvěřit svým očím! Jedná se o bratru osmdesátiletého kmeta, a ještě ke všemu na svůj věk se jeví být značně čiperným. Lidé tvrdí, že běžně provází družinu na jejich loupeživých výpravách. O tom, že se vousatá individua dožívají tak vysokého věku, jsem nevěděl, či lépe řečeno ani nikdy nepřemýšlel. Tato základní neznalost je zapříčiněna tím, že jsem žádného trpaslíka, který by zesnul přirozenou smrtí, vlastně nikdy nespatřil. V oblastech, kde jsem pobýval v dobách mladických, trpaslíci povětšinou končili svůj bídný život při nucených pracích v dolech nebo na hranici. Dozvěděl jsem se, že zmíněný Bolbuch má za sebou trestaneckou minulost. To mě vůbec nepřekvapilo. Co mě však překvapuje - že v tomto veskrze prohnílé království je soudní moc natolik nedůsledná a liknavá, proč takováto už od přírody ke kriminálu tíhnoucí stvoření nejsou zavírána na doživotí. Na uvedeného ochlupeného starce si budu musit dát obzvláštní pozor. Z jeho zakalených očí nekouká pro slušného člověka nic dobrého. Pokusím se o jeho minulosti získat nějaké informace.

Ten malý skřetí přílovník, Lipi Hopkal, se nestydí za svoji temnou skřetí minulost a je tak neuvěřitelně drzý, že Worrela učí mluvit skřetsky. A Worrel, nic proti němu, ještě tyto lekce oné obludné animální hatmatilky hltá, jako by šlo o nevím co. Kdyby se třeba učil něco kloudného, cokoliv, řeči slavíků třeba, ale tohle, to je na mě moc. Prťavce Hopkala by měli zavřít za zanášení mravního bahna. Vždyť je to stejné, jako kdyby ukazoval bábám na pouti svoje malé, skřetům důvěrně známé, ohanbí.

Byl jsem věru rád, že Worrelova výuka trvala jenom měsíc. Spratek Hopkalů se jednoho dne sebral a odjel do té své Domoviny. Zřejmě sám skřetí fetiš, Demuisův oud, vyslyšel mé úpěnlivé prosby a povolal příložníka svých smradlavých vzývatelů zpátky do té kardamské díry nefesti. Okamžitě se mi zlepšila nálada.

Dva měsíce na to byl Hopkal v nezakrytě

dobré náladě zpátky. Naštěstí se ale zdržuje v Nurnu. Co tam dělá, nevím, ale prohlašuje, že je na nějakých kursech. Kursech čeho a u koho radši nechci vědět. Hlavně že Worrel už přestal mluvit o výuce skřetštiny.

Vedou se řeči, kterým málo rozumím, vlastně vůbec, ale zaznamenám je. Mohly by se někdy hodit. Někáký Bořivoj Sim, údajně bývalý pirát nebo něco na ten způsob, prý stanul čele nově založené Královské zeměpisné společnosti. Tak on Gwendarron ve své slepé rozpínavosti má už patent na výklad kartografie a objevů! Myslím si, že půjde spíš o nějaký dům piklů a skutečný význam bude na hony vzdálený, když to vede osoba s mordýřskou minulostí.

Gwendarron značně posílil svoji námořní flotilu. Tuším v tom něco nekalého. Taký lidi tady ve vsi říkají, že se v Nurnu hodně staví. Nurn tedy bohatne, a to není dobré; místní tržiště jsou zaplavena cizokrajnou veteší.

Králem této země je prý nějaký Linthold. Neznám ho, ale jistě trpí stihomamem. Po zkušenostech z Liscannoru tomu říkám, že dostal Zemikosovu nemoc. V Nurnu na pozemku university dal vzniknout "zvířecímu parku". Kdo to kdy slyšel, stavět parky pro zvířata! Čtěl bych toho Vrchního Gwendarronce vidět tvář v tvář, ale to se mi zřejmě jen tak nepoštěstí. Zatím si ho můžu jenom představit. Nedivil bych se, kdyby to byl skřetočlověk. Prostě od všeho něco.

5. sečen 1072

V hospodě U hrocha se objevil nějaký barbar s mečem. Vůbec se nepředstavil, má pořád nějaké pitomé otázky. Vůbec nevím, kde bydlí, ale v hospodě určitě ne. Na noc se vždycky někam vytratí. Vzhledem k tomu, že to nikomu nepřipadá nijak podezřelý, nevzrušuju se tím - nikdo by mi stejně nevěnoval pozornost. Asi je to tady v kraji normální.

Ještě jeden záznam, pro pořádek. Ta malá Naria Moskytová, vdova po Yasperovi, je těhotná. A manželka Nariina bratra Gerlloda, Lilien Moskytová, tak ta taky. Slyšel jsem, že Moskytové se pořád množí. Nic proti tomu nemám. Množení mi nevadí, vadí mi páření. Páří se skřetí, hobiti atd. Ale tohle mi skutečně nevadí. Někdo ty každoroční skřetí vrhy musí vyvažovat. Rovnováha, alespoň rovnováha musí být zaručena.

totiž slabý na prsa. Ovane ho větříček a hned má zádachu.

V noci byla tak šílená bouře, že jeden stan se roztrhl vejpůl a druhý prostě odletěl. Můj stan stále drží. Krach se snažil dobývat dovnitř, ale vyhodil jsem ho.

Do rána uletěl i druhý stan a ten můj se natrhl.

17. traven 1074

Ranní sčítání škod odhalilo, že jsme přes noc přišli o pětinu zásob.

Po čtyřech mílích plazení v horách objevena malá jeskyně. Dál je prudký sráz a zřejmě není možné pokračovat v cestě tím směrem. Počkáme v jeskyni na lepší počasí.

22. traven 1074

Čekání na lepší počasí se protáhlo na několik dní, venku navíc soustavně chumelí. Uspořádána průzkumná výprava ve složení Bolbuch, Grendell, Růžička, která má za úkol najít cestu přes horský hřebec.

Nedošlo mi, že odchodem podstatné části Nurnských zůstáváme vydáni napospas Bolenově bandě, zvláště když Zemikosovi je zle a spí.

Začal jsem si zašívát natržený stan, což se Krachovi z nejasných mi příčin nelíbí. Zřejmě jde o pomstu za to, že jsme jej onehdy v noci nepustili dovnitř. Poté, co jsem odvětil, že svůj stan si budu zašívát kdy chci a jak chci, mě napadl pěstmí. Jediný, kdo se postavil na moji obranu, byl Worrel. Dopadlo by to ale špatně, kdyby nezasáhl Bolen a Kracha neuklidnil. Byl jsem jenom rád, že se do věci, z dosud mi nepochopitelných příčin, nezamíchal Kosatka. To by mě už pohřbívali pod záhřabem.

Touto událostí jsem přišel o poslední zbytky jakékoli vstřícnosti vůči Bolenovcům. Myslím, že jejich a naše soužití v krátké době nedopadne dobře. A vzhledem k vůdcovu nepochopitelnému stranění jejich namísto naší straně, bohům žel, nejspíš nedopadne dobře pro nás.

25. traven 1074

Až dnes se vrátila průzkumná výprava do ztichlé jeskyně, kde se nikdo s nikým nebaví a

vzduch je nabitý nenávistí.

Bolbuch oznamuje, že byla nalezena jeskyně a staré mrtvolý asi den cesty odtud.

Co se týče události s Bolenovou tlupou - Zemikosa mi sděluje, že mám držet hubu, že je vše v naprostém pořádku. Musím říci, že pro mě rozhodně není v pořádku Zemikosovo podivné chápání významu něčeho, čemu se říká vůdce družiny. Tímto pro mě skončil nadobro.

Vnoci jsem měl hlídku s Grendellem. Okamžik, kdy mě předchozí hlídka vzbudila do stráže, je poslední, který si pamatuji. Teprve poté, co jsem se probral z mrákot a dle bolesti a hučení v hlavě seznal, že mě někdo musel praštit, jsem se začal vracet do reality. Probral jsem se do družinické hádky a postupně pochopil, že Bolenova tlupa v noci mě a Grendella omráčila, spoutala, ukradla půlku zásob, rozřezala létací plachtu a uprchla neznámo kam.

Dá se ale říci, že se Bolenovci chovali ještě poměrně rozumně. Nikoho z nás neokradli a nezabili, ačkoli to udělat mohli.

Na druhou stranu ale Zemikosa svým postojem, za něž by za jiných okolností a jinde už prděl do hlíny, dokázal jediné - že prostě nechápe vůbec nic z toho, co dělá družinu družinou a co dělá vůdce vůdcem. Udělal během tohoto pitomého putování, protože o výpravě nelze v nejmenším hovořit, jedinou věc, která stála za to. Přede všemi pro svou naprostou neschopnost složil vůdcovství.

Vůdcem se stal Bolbuch, bez hlasování, ale v tomto případě nebylo nutné, protože Bolbuch po celou dobu požívá autority přirozené, a ne vyintrikované spojenectvím s cizími elementy, a tím pádem konečně vůdce bude skutečným vůdcem a družiník skutečným družiníkem. Od této chvíle začíná mít konání družiny smysl. A Zemikosa klesl na úroveň cizího nepřátelského elementu. Opět se mi snažil vysvětlovat cosi ve smyslu, že za jeho pád můžu já, ale to je mi už úplně jedno. Je to lhát a sprádač účelových blábolů a při práci s takovým materiálem je třeba mít se stále napozoru. Nejlepší obrana proti Zemikosovi je plně jej ignorovat.

26. traven 1074

Je ráno, sněží, ale krásně sněží. Bolbuch je vůdce a dnes začala opravdová výprava. Říkám

Starosta Moskyt mě uvedl do funkce rybníkáře a dal mi 1.000 zl. O uvolněnou funkci jsem se začal zajímat okamžitě po zjištění, že se o ni nikdo nezajímá. Za tu krátkou dobu, co žiji v téhle “vesnici”, jsem zjistil, že kdo má jakoukoli funkci, má větší prostor pro to být vážen a hlavně z titulu této funkce hovořiti, i když není tázán. Jelikož mrzne a rybník je zamrzlý, není třeba se o něj vůbec starat a ty peníze vůbec nejsou k zahoezení. Musím zjistit, o jaké další funkce je možno se v této komunitě ucházet. Až rybník rozmrzne, bude možná třeba se poohlédnout po něčem jiném.

Deštěn 1073

Konečně začal odtávat sníh. Jsem neskonalé šťastný. Ospalá díra rozmrzá. Bohům žel, brzy rozmrzne i rybník. Co pod jeho tlustým ledem naleznou, vědí bohové.

2. traven 1073

Někdo přišel s tím, že v nurnském přístavu bude slavnostně spouštěna na vodu nějaká loď. Jmenuje se “Vládcemori” a jedná se nezakrytě o vojenskou akci. Nikdo mi nenamluví, že Gwendaron neplánuje žádné vojenské akce. Gerllod Moskyt někde sehnal zvláštní umístěnky na tribunu a nevím proč, ale všichni se tam začali hrnout. Tak jsem se hrnul taky. Oslava to byla velkolepá, jen co je pravda; radostný prožitek mi zkálila pouze skutečnost, že se mě tam nějaký výrostek pokusil okrást a ještě se mu podařilo utéct. Náladu mi trochu spravila skutečnost, že barbara Grendella okradli úspěšně, z čehož byl notně zkormoucený.

Po cestě domů jsme kráčeli po ubohém zahnívajícím nábřeží přístavu a tam kolem otevřené rakve s jakýmsi vystaveným kmetem stál hlouček nuzáků a nějaký chlap dražil jeho majetek. Celá ta situace mi přišla krajně nechutnou. Do dražby jsme se zapojili. Aby se neřeklo, koupil jsem pár cetek a nějakých bezvýznamných písemností. Abych ukázal, jak jsem dobrý rybníkář, zakoupil jsem lodici, samozřejmě z peněz věnovaných starostou, a tuto lodici nechal převézt do Liscannoru. Podstatné ale je, že Lipi Hopkal zakoupil nevzhlednou rybářskou chatrč. Myslím si, že už není důvod, aby nadále žil v podnájmu hostince U hrocha a kazil ovzduší svou malou ošklivou přítomností. Pokud se neodstěhuje o své vůli, pokusím se mu to důrazně navrhnout.

Ano, málem bych zapomněl - ve zmíněné dražbě jsem koupil psa a šest štěňat. Postavím jim u rybníka ohrádku. Chtěl bych je cvičit na lov hobitů,

bude-li to možné. Za tím účelem si musím zaopatřit nějakou vhodnou figurínu. Obleču ji do šatů Lipiho Hopkala. Šaty musí být nasáklé ryzí hobitinou, aby pes jasně pochopil, čeho se po něm žádá. A snad, jednou, se plemeno “Kierkeho ohař” stane mezi hraničníky uznávaným pojmem.

3. traven 1073

Psa i štěňata jsem nechal za úplatu u Pamilly Nórienské. Je ošklivá, ale ke zvířatům má nesporně kladný vztah. Nejsem schopen se o tolik hospodářských zvířat najednou starat a asi by mě brzy vyhodili z hospody. Pamilla si nechala dobře zaplatit a ještě požadovala jedno štěně návdavkem. Už mám tedy štěňat jenom pět a jsem o sedmdesát zlatek chudší.

4. traven 1073

Kolem poledního jsem měl podivnou návštěvu. Slepá dívka zuboženého zjevu, černých vlasů a tmavší pleti si mě vyhledala v hostinci U hrocha. Mohlo jí být tak kolem pětadvaceti let. Její nezvykle modré oči byly skutečně nevidomé, o tom není sporu. Řekla, že se jmenuje Šasta a že pes, kterého jsem předevěřem koupil v Nurnu, je její. Pes se jmenuje Sip. Věřil jsem jí a přiznávám, že mi jí bylo líto. Obzvláště poté, co mi za Sipa nabídl svoje tělo, což jsem samozřejmě odmítl. Nic proti ní, ale bohové vědí, komu kdy za co nabídl svoje tělo přede mnou. Z toho, jak snadno a neodbytně své nabídky činí, jsem pojal silné podezření, že bych si z takové odměny mohl odnést přinejmenším goubu nebo černé chropty. Zemikosa, jakmile zjistil, čímže je Šasta ochotna platit takřka za cokoli, okamžitě se kolem ní začal motat. Abych dívku před zvrhlíkem ochránil, nabídl jsem jí svou cimru a zakázal jí výslovně jakékoli důvěrnosti ke komukoli vokruhu dvou mil. Psa jsem jí daroval. Už mám jenom pět štěňat a žádného psa.

Šasta je dobrý zdroj informací, i když zatím se zdá, že nemají žádnou hodnotu. Tedy jenom krátké shrnutí. Šasta bydlel v rybářské čtvrti s jistým Bulwarem, který se o ni staral, ale zemřel. To byl ten chlap, co jsme ho viděli v přístavu ležet v rakvi. Bulwar psal pohádky (to jsou ty texty, co jsem koupil v dražbě tamtéž). Do Gwendarronu přišli před deseti lety ze severu. Tam, v zemi ledu a sněhu, žili v osadě Tarnor. Přišly ale nemoci a hlad, nemohli tam už dále žít. Zaznamenal jsem si poznámku, které teď už nerozumím: statky, dvorce, zpustlé, rozpadlé. Asi tam přišla bída na chudáky, nebo co. Další poznámka: chrám, centrum osady,

Zemikosa nepochopitelně odpoledne navrhuje, abychom šli na lov. Tento nesmysl se pochopitelně setkal s odmítnutím a místo toho je uspořádána bezmezná žranice. Zítřej... zítra jdeme domů!!!

27. deštěn 1074

Cesta domů - jak zní ta věta líbezně! Bohatá snídaně, letmé rozloučení s chrámem, ruinami, Zemikosovým oudem, hromadou mrtvých zvířat. Thogey a Kosatka táhnou sáně, Dorn tlačí, veselé vtípkování, smích, zase už čvachtající sníh pod nohama. Dvacet mil pochodu. Večer táboření ve stanech a půlhodinové vůdcovo rozdělování, přerozdělování a dorozdělování lidí do úložného pořádku.

29. deštěn 1074

Sněží. Za poslední dny máme v nohách 25 mil a postupně stoupáme do hor. Vůdce zjistil, že ve stanu Bolenovců nemají čím topit, Nurnští se však jako jeden muž nechťejí o teplo dělit. Je trochu mrazivá atmosféra, kterou je nucen vůdce řešit tak, že se stěhuje k Bolenovcům a dělí se s nimi o vlastní tepelný zdroj magické podstaty. Pokud by někdo chtěl vědět, co je to tepelný zdroj magické podstaty, je možno toto si nechato dborně vysvětlit, ale já se k takovému vysvětlení necítím být odborně způsobilý.

30. deštěn 1074

Slunce a bílé pláň, prostírající se mezi vrcholky hor, poukázaly na další nebezpečí, kterému musíme s obavami čelit. Bolbucha a Kracha pálí oči a mají je zarudlé. Stěžují si svorně, že je to bolest, jako by jim pod víčka někdo nasypal písek. Mnoho s tím neděláme, na noc si přikládají na obličej mokré hadry, což sice mnoho nepomáhá, ale dočasně ulevuje.

1. traven 1074

Potíže s očima mají už i další - Rhak Thogey, Dorn, Zemikosa a další. Já jsem zatím v pořádku. Začíná být nouze o klobouky s širokou střechem. Jsme nějakých 90 mil od Tarnoru, alespoň dle Worrela, který se učil námořní navigaci.

3. traven 1074

Po poledni máme od minulého zápisu v nohách odhadem dalších 25 mil. Od rána Zemikosa, Thogey a Dorn vůbec neotevřou oči, což znamená, že je vedeme na lanech. Tedy Zemikosa poletuje na plachtě. Jenomže jeho bídnýma rukama nedbale sešítá plachta se prothrla a všechno se vysypalo na

zem, včetně zrakově paralyzovaného vůdce. Rozbýváme tedy tábor a do večera zašívám plachtu plachtovým stehem. Také se staráme o raněné.

4. traven 1074

Vážná poznámka. V noci jsem měl hlídku s Grendellem. Z temnoty na jihu jsme zaslechli slabé, ale zřetelné víření bubnů. Myslíme si, že jde o gulidy. Navíc dle výpočtů někde tím směrem by měla ležet naše jeskyně - jeskyně, která nám byla po měsíce nuceným domovem. Ráno jsme informovali ostatní.

5. traven 1074

Po šesti milích jsme dospěli k jeskyni. Byla doslova obsypaná gulidy, kteří nás hned začali otravovat a provokovat. Jejich provokace, jak se později jednoznačně prokázalo, byla vedena jediným cílem - vyvolat ozbrojený konflikt. Toto se podařilo ve chvíli, kdy jeden smrdutý gulid zatahal Bolbucha za vousy a on mu natáhl pěstí. Již od hraničnických dob vím, co znamená pro trpaslíka vous a v jaké jej chová úctě. Nejlepší způsob, jak vyslýchaného trpaslíka přimět k výpovědi bylo pálit, škubat nebo jinak hanobit jeho druhou kštici.

Potom se rozpoutala prudká bitka, která mě velmi překvapila svou silou a ostroostí. Gulidi nejsou žádní primitivní ucaprtaní ouchcapci, ale vyznačují se velkou silou a odolností, které podporují nečistými praktikami magické podstaty. Opět platí, že o této magické podstatě nejsem schopen říci cokoli bližšího, nežli opsat prostými slovy, co jsem viděl. Vzhledem k tomu, že mi visel od počátku šarvátky život doslova na kahanu, viděl jsem toho velmi málo a útržkovitě, protože jsem se zaobíral vždy tím nejbezprostřednějším nebezpečím.

Je s podivem, že jsme gulidy na hlavu porazili, ale morálka mužstva se pohybovala na bodě blízkém bodu chladu vládnoucím okolní krajině. Zemřel nenáviděný Kazda, rozsekán přesilou tří gulidů a bleskem, který vyletěl z nějakého divného ducha. Od okamžiku, kdy se stejný duch vyloupil nenadále přede mnou a poslal mě do bezvědomí, si už pochopitelně nic nepamatuji. Poté, co mě druží vzkřísili, seznal jsem, že máme v držení čtyři gulidky a jejich šamana. Seznal jsem také, že zabít byl i zrádný hobit Hopkal, a to také duchem. Smrt jej potkala na létající Zemikosově plachtě, na níž se snažil najít úkryt, ale našel na ní jenom bídnou smrt.

souhlasí a vrací se do Liscannoru. Dohadujeme se na tom, že je třeba zvolit vůdce výpravy, aby tento sepsal seznamy věcí, které budeme nárokovat k vybavení výpravy. Kolem Tarnoru to totiž vypadá, že budou problémy ze zásobováním a krutými mrazy. Bez udání důvodu zmizel hobit Hopkal. Zemikosa je z toho velmi roztrpčen a já zjišťuji, že se nezakrytě snaží oddálit volbu vůdce. Z toho mi vyplývá jediné a bedlivě Zemikosovo chování sleduji. Dávám si dohromady, že Zemikosa chorobně touží po zvolení za vůdce a vadí mu, že Hopkal zmizel. Chce na něj počkat stůj co stůj, což na mě dělá dojem, že Zemikosa ví, jak bude Hopkal volit. Zemikosa evidentně už obcházel lidi a zajišťoval si hlasy. Po dlouhé hádce jsme se dohodli, že počkáme na Hopkala, ale pokud se nevrátí do následujícího rána do devíti hodin, volba proběhne bez něj.

Ačkoli jsem byl rozhodnut volit Zemikosu za vůdce, ve světle Zemikosa naprosto otřesného chování v posledních dnech jsem se rozhodl, že si můj hlas nezaslouží, ba co více, že je přímo život ohrožující mít tohoto psychopata za vůdce. Svůj hlas jsem se rozhodl dát Grendellovi, protože v té duševní bídě mi připadal nejlogičtější uvažující. Grendell je barbar a je poměrně silně nábožensky založen.

9. traven 1073

Hopkal nedorazil a byl zvolen vůdce. Do druhého kola postoupili Zemikosa a Grendell. Ve druhém kole získali stejně hlasů, ale Grendell se z volby stáhl. To znamená, že vůdcem je Zemikosa a bohové nás chráňte.

Musím ještě říci jedno - v místním družinickém plátku, Lyškánoře č.59, která právě vyšla, Gerlod Moskyt popisuje nějakou starou příhodu, kdy Zemikosa dělal za peníze starostenského donašeče a informátora. To jeho charakterovou ubohost jenom dokresluje. Že manipuloval volby vůdce, o tom mám další důkazy. Myslím, že ví, že jsem si toho vědom, a snaží se mě neustále něčím utírat. Budu muset být velmi opatrný. Zemikosova pozice je sice vratká, ale je nebezpečný a pro peníze a moc udělá úplně cokoli. Navíc má na své straně zaplaceného Hopkala s Růžičkou, ze kterých vytvořil své hobití nohsledy. Bohové vědí, co v tom bude, ale musím se mít na pozoru.

Pro rozveselení jedna poznámka: trpaslík Bolbuch se prý už vůbec nemýje a nezřízeně chlastá. Aby nám tak dědek nezdechnul ještě na lodi cestou

tam.

Zemikosa předložil svůj seznam věcí, které je třeba zajistit na výpravu. Ani mě příliš nepřekvapilo, že papír byl příslovečně úplně prázdný. Nevím, proč si ten nerozhodný lajdák dal práci se sháněním čistého pergamentu, když se jej tak štilit dotknout brkem. Žoviálně prohlásil, že do seznamu doplní naše návrhy. Sice došlo k drobné hádce, ale postupně jsme té neschopné kreatuře své návrhy nadiktovali. Zemikosa se stal družinovým zapisovatelem, a to ještě tak bídným, že jsem mu musel opravit všechny číslovky. Některá slova jsme mu museli hláskovat. K výtkám se postavil tak, že seznam je prý pouze pro kontrolu a ne pro objednání. Pro kontrolu čeho? Dostalo se mi ujištění, že uvidím. Zemikosa nejen že je úplně tupý, ale ještě ke všemu neumí pořádně psát. Kam, u všech bohů, chodil do školy? A chodil do ní vůbec?

Sirn, ten pirát, k naší výpravě přidělil svého vyslance, respektive informátora. Jedná se o pochybného barbara jménem Darkal Dorn. Zemikosa si Sirnova špicla okamžitě oblíbil a silně jej protěžuje. Myslím, že si buduje vůdcovské zázemí, protože mu trochu teče do bot.

Byla nám představena posádka: kapitán Bolen, kormidelník Krach, botsman Kosatka, čtyři námořníci Kazda, Petrák, Berda a Parval, dva vojáci Krupiš a Zářez, a kuchař Kahanec. Kahanec je polohobit, který nesnáší, když se mu jeho hobití příslušnost připomíná.

Následující Zemikosův výrok je tak oduševnělý, že stojí za zmínku:

“Chtěl bych vám něco říct. Zase jsem měl pravdu. Všechno bude”.

Co tím chtěl vlastně sdělit, nevím. Ale všechno určitě bude.

Zemikosa rozhodl o přidělení kajut. Tedy vlastně nerozhodl, protože tak složitého rozhodnutí není schopen. Metali jsme kostky. Jde o to, že jedna kajuta je teplá a s postelemi, a ostatní jsou takové mrazivé podpalubní díry s hamakami. Do výběrové kajuty se dostali kromě Zemikosy ještě stařec Bolbuch a špicl Darkal. Že Zemikosa nepřenechal místo někomu z družiny, je donebevolající drzost, ke které jsem se silně ohradil. Na to mi Darkal přede všemi dal jasně najevo, že jestli se mi něco nelíbí, tak mě krocne. Zemikosa je

mi do ruky svazek ryb, něco kvákal a ukazoval na můj meč. Letmým pohledem jsem zjistil, že gulidi nemají kovové předměty, ani zbraně, a zřejmě si tedy železo velmi cení, nicméně meč jsem vydat odmítl, jakož i vrátit ryby. Namísto toho jsem tedy spustil povyk a přivolał Zemikosu.

Zemikosa vede obchodní jednání a směřuje další ryby za zbraně. Myslím si, že není příliš moudré vyzbrojit nepřítele, aby nás pak mohl napadnout.

3. dešten 1074

Ráno nás probudil nebývalý ruch před jeskyní. Vyřítili jsme se ven a seznali, že po okolních vyvýšeninách sedí rozesazeno několik desítek gulidů.

Zemikosa zjistil stavy postradatelných zásob železných předmětů a rozjízdi směnný obchod ve velkém. Vypadá to, že budeme mít dostatek jídla, alespoň na nějaký čas. Za halapartnu jsme získali výměnou dokonce mrtvého gulida. Zemikosa říká “jídlo jako jídlo”, a i s takovým towarem souhlasí. Zdá se, že gulidi se nezdráhají požírat sami sebe. Trochu se mi nelíbilo, že vůdce směnil i trollům zabavenou šamanskou hůl, o níž se předpokládalo, že s její pomnoci trollí šaman vyvolal zemětřás. Obchodování s primitivou bylo úmorné, trvalo tři hodiny.

Kolem jedenácté jdeme na lov - přinášíme tři tuleně.

Zemikosa se připravuje na své měsíce proklamované velké alchymistické kouzlo, a za tím účelem štuje plachtu. Ráno ji chce oživit, aby létala. Také navrhuje hlasovat o tom, zda vyrazit na jih, nebo vyrazit na sever a potom na jih. Zatím si to máme rozmyslet.

4. dešten 1074

Zemikosa je zavřený v jeskynním stanu a vaří a kouzlí. Náhle se všude setmělo, stav naprosté tmy trval asi dvě hodiny. Potom Zemikosa rozsvítil svíci a pomalým klouzavým pohybem vyletěl na plachtě z jeskyně, kde se vznášel asi sáh nad zemí.

Zemikosa je šťastný a tvrdí, že plachta vydrží létat pět let a unese jeho a beznohého Berdu. Je to hezké vědět, že Zemikosa s Berdou odletí a my tady zmrzneme.

Vůdce uspořádal slibované hlasování, ale aby byl výsledek jasný, zapojil do něho i Bolenovy muže. Jakékoli námitky nám byly k ničemu. Zároveň oznámil, že si bude zapisovat, kdo jak hlasoval, čímž dal najevo, jak bude hlasování svobodné. Zdřel jsem se tedy hlasování. Výsledek i tak musel dopadnout dle Zemikosových představ - vyrazíme na sever. Před tím ale budeme deset dní balit. Tak tomu chce vůdce. Nevím co budeme balit těch deset dní, ale vůdce už řekl.

Zemikosa tvrdí, že Tarnor je dvanáct dní cesty na sever. Odkud to ví, nevím. Sice se snažil namluvit, že se to někde dočetl, ale tomu nevěřím. Každý ví, že Zemikosa neumí číst.

Lovecká výprava dovlekla jednoho tuleně.

12. dešten 1074

Zuřil orkán, ale my jsme zpátky na plných dávkách, takže se nám rychle vracejí síly.

Zemikosa oznámil, že se vracejí ptáci, že slyší jejich řev. Má pravdu, spatřili jsme je mezi ocelovými mraky. Je to neuvěřitelné, ale teplota citelně stoupla. Asi je to tím, že vzduch se oteplil. Sníh začíná mokat.

Odpoledne jsme vyrazili na lov ptáků. Citelné oteplení přineslo další problémy. Sníh je rozbředlý a máme takřka pořád mokré boty. Nalovili jsme hromadu ptáků - zdá se, že už nebudeme mít nouzi. Navíc Kosatka je nezvykle bodrý a přátelský. Nevím, jestli mu někdo něco řekl nebo udělal, ale rázem je snesitelnější nálada.

Večer však celkem přátelskou atmosféru velmi pokazil Zemikosa. Nevím proč, ale prohlásil doslova, že “kurvím” tuhle výpravu. Náhlý výron svých myšlenkových pochodů korunoval oficiálním oznámením, že Bolenovci získají na sklonku výpravy kořistné podíly, jako členové družiny. Prostě prý mají nárok a tak to bude.

Do noci jsme se hádali a já jsem velmi notně nasraný. Dokola si říkám, že mě ten pablů už ničím nepřekvapí, ale on to vždycky nějak dokáže. Bohové!!! Jestli tohle přežiju, tak se zlískám do bezvědomí.

14. dešten 1074

Včera jsme lovili ptáky a dnes jsme

dýchám.

6. předradostiny 1073

Botsman přišel na to, že mu mizí chlast a měl vážný soukromý rozhovor se Zemikosou. Zemikosa krádeže zatřhl a přidělil nám sud z družinových zásob. Možná, že ten chlapík jde do sebe. Spíš si ale myslím, že mu pomalu dochází, kam že to vlastně plujeme a toto poznání ho tíží jako balvan. Od počátku jsem se nemohl zbavit dojmu, že výpravu pojal jako výlet po malebném nurnském okolí.

16. předradostiny 1073

Vnoci jsme byli přepadeni! Patero nízkých, avšak velmi rychlých lodic nacpaných po zuby ozbrojenými piráty se vynořilo z mlhy a okamžitě zaútočilo. Na lodi nastal okamžitě neřízený chaos. Letmo jsem si všiml, že jedna z lodic byla obsazena samými skřety. Podle hlasitého hulákání jsem zaregistroval skupinu opravdu velmi hnusných krolů. Jako by se všechny podřadné podrasy semkly a spolu s nějakými lidskými renegáty se rozhodly smést naše poklidné v zásadě obchodní plavidlo z hladiny moře.

V tomto okamžiku bych chtěl upozornit na nezvyklou rozhodnost Zoltara Zemikosy, která mě vskutku příjemně překvapila, a bohové vědí, že právě Zemikosovu vedení družiny ve vypjaté chvíli patří naprosto zásadní podíl na fatálním neúspěchu pirátského ataku. Za toto jsem posléze Zemikosovi skutečně upřímně poděkoval.

Tedy - na lodi zavládl chaos a piráti zahákovali naši loď. Kapitán Bolen vřeštěl, ať se všichni shromáždí na přidi a zatím zalézal do nejzazšího rohu na zádi jako nějaký skunk. Z toho vyplynulo zmatené pobíhání posádky sem a tam. Podobně jsme začali činit i my. Zemikosa, možná vědom si nebezpečí, zavelel, aby se družina semkla na zádi a soustředila palbu na levobok. Učinili jsme tak. Střelci semknutě stříleli a kdo z nepřátel přešel až na palubu, byl ubíjen válečníky a každým, kdo měl cokoli po ruce. Následně jsme zahájili soustředěný útok na pravobok. Na palubě začalo hořet, ale požár byl spíše lokálního rázu. Lipi Hopkal zaměřil střed paluby otravným plynem, což zapříčinilo rozpad skupiny útočníků, kteří již tou dobou ovládli spodní palubu u hajzlíků. Jediný, kdo se z našich přiotrávil, byl poměrně zpitomělý a v situaci se neorientující Rhak Thogey. Po dobytí střední části paluby jsme se už jako lavina přelili na

příd' a dobili zbytky nepřátel, srocující se kolem našeho šípometu. Bylo dobojováno, poslední uprchlíci seskočili do jedné z lodic a snažili se odplout do bezpečí.

V tuto chvíli Zemikosovi trochu ruplo v kouli, rozeběhl se a tak jak byl přeskočil žbrlení. Zřejmě se snažil doskočit do odplouvajícího člunu a dobít ty poslední chudáky, ale šplouchl s sebou do rozbouraných vln a nad jeho prolýsalou lebkou se uzavřela hladina.

No, není třeba to příliš natahovat. Občas se vynořil z vln, plival vodu a vzdaloval se. Všichni bohové museli držet nad tím člověkem ochrannou ruku, že po několika pokusech zachytl hozené lano. Skoro utopeného a na kost promrzlého jsme jej vytáhli na palubu.

I přes ten nepříliš šťastný závěr - toto byl Zemikosův den.

Znaší posádky zemřel jediný - nějaký námořník, myslím že voják, jeho jméno jsem zapomněl. Byl pohřben v moři. Z jazyků jsme vymylátili pouze to, že je vedl nějaký Kalich Broust (údajně elf, což mě velmi udivilo), a všichni přý byli najmutí žoldáci původem z Lybbsteru. Lybbster je nedaleký ostrov a jazykové byli pohřbeni, tentokrát bez proslovů, do moře. Zemikosa je popravil rybářskými háky.

17. předradostiny 1073

Vyčáslilo se. Hopkal, žijící ještě stále ve válečné euforii, odmítl vařit. Nabídl jsem se tedy kapitánovi a ten mě okamžitě přijal. Hopkal ostrouhal a šel bydlet do mrazivého podpalubí. Já odted'ka spím na peci a nic mi nechybí. Kuchař, ten hobit co se necítí být hobit, mě učí vařit, což se mi rozhodně může hodit a jsem za to rád.

18. předradostiny 1073

Bolbuch přestal vylézat na palubu a zdržuje se pouze v podpalubí. Říká, že potřebuje mít pocit, že je na pevnině, jinak prý umře. Možná že umře v podpalubí. Pokud umře, poznáme to až podle zápachu, protože v podpalubí se ostatní zdržují jenom pokud musí, t.j. na spánek, a to Bolbuch není vidět, protože je tma.

23. předradostiny 1073

Álfheim! Álfheim! Přistáli jsme na Álfheimu. Dnes do podpalubí pro změnu zmizel elf

plamenem očištěným a mocným a na jeho popravu budou shlížet davy!

Vystopování tři tuleni, jeden zabít. Na cestě zpátky nás však přepadla vichřice a husté sněžení. Byli jsme nuceni bivakovat. Teplota klesla velmi hluboko. Rozbili jsme stan, Worrel dostal záchvat horečky. V noci porvyv větru potrhaly stan, rozbalili jsme tedy uvnitř můj osobní stan a zalezli do něj jako do spacího vaku.

20. chladen 1074

Do rána jsme oka nezamhouřili, zahrřivali se vlastními těly a doutnajícími uhlíky Worrelova nasysleného uhlí. Worrel omdlel a z bezvědomí už se neprobral. I mnou začala cloumat horkost a vnější stan vítr doslova rozpáral na cáry, které vlají ve větru a vydávají odporné pleskavé zvuky.

Už taky blouzním v horečkách, bezvládný Worrel má viditelné omrzliny. Vůbec netušíme, kolik hodin dlíme na tomto hrozném místě.

Ihned, co se bouře poněkud uklidnila, vracíme se překotně zpět, kde tušíme jeskyni, zahazující všechny věci, které nám překáží v chůzi.

Ve čtyři hodiny odpoledne dosaženo ústí jeskyně, okamžitě zalézám do své hromady kůží a vůbec nevímám, kterak Worrelovi odřezávají zmrzlé maso z omrzlé paže. Neslyším ani, jak Worrel řve zmrákot bolestí, tedy že je živý, ani jak Rhak Thogey řve na Hopkala, že je hajzl, tedy že své výhrůžky o udání do puntíku naplnil.

21. chladen 1074

V mrákotách pozoruji zamlklého, ale živého Worrela, s ovázanou paží a jsem šťastný. Máme jídlo už jenom na osmnáct dní a je mi to veskrze jedno.

Thogey, Zářez a Krach ulovili čtyři podvyživené tuleně.

5. jarn 1074

Předchozí dny jsem nepsal deník, ale dnes je mi už zase dobře. Nikdo nezemřel a bylo špatné počasí.

V jeskyni stojí dva stany. Byla uskutečněna úspěšná lovecká výprava.

Dostal jsem přidělenou hlídku s Kosatkou. Ačkoli se s tím parchantem nebavím, on se klidně baví se mnou. Tvrdí, že Hopkal krade jídlo a Worrel křečkuje zásoby. V jednu chvíli přistoupil k Worrelovi a začal se domáhat, aby vysypal baťoh a dokázal, že to není pravda. Dochází k hádce, při které tasí na Zemikosu zbraň. Poslal jsem mu do zad dva údery nenávisti a ještě ho zpražil blesky. To ho uklidnilo, ale bohům žel přežil. Je zvláštní, že nejvítanější jsou vždycky takové svině.

6. jarn 1074

Že příznivé počasí nevydrží nadlouho, se dalo čekat. Worrel má těžký průjem z přezrávání (podezírám opět lišejník) a kupuje od Kosatky lektvar za tisíc zlatých.

8. jarn 1074

Kosatka zorganizoval loveckou výpravu a přibírá na ni Zářeza a Thogeye. Po šesti hodinách se vrátil jenom Kosatka a Thogey. Po chvíli zmatečného vyprávění rekonstruuje události tak, že se v ledových pláních rozdělili a Zářez se ztratil. Sestavujeme záchrannou výpravu, jinak Zářez nepřežije noc.

Zářez nenalezen, orkán přerušuje záchrannou výpravu.

V tulení polévce byl objeven nehet, a to lidský. Šíří se panika, že jsme uvařili Zářeza. Kontrolujeme si nehty, mně tři chybí (asi mi slezly z omrznutí), ale tvrdím, že nehet nalezený v polévce nemohl být můj. Navíc jsem vůbec nevařil. Vařil Hopkal, ale maso z Kosatkovy výpravy bylo už porcované.

Worrelovi se viklá zub. Někteří tvrdí, že bychom měli jíst více lišejníku. Fuj.

17. jarn 1074

Po několika bouřlivých dnech se vítr konečně utišil. Grendell, který měl hlídku, upozornil, že na východním horizontu je vidět tenká čára světla. Kocháme se před jeskyní pohledem na tenkou světlou linii, která by mohla znamenat pomalý, ale nezadržitelný návrat slunce, a tedy i možné spásy.

Znovu se začalo šuškat o Zářezovi a jeho osudu. Na Kosatku padlo podezření, že zabil Zářeza, naporcoval a vydával za tulení maso, a my jsme ho pak v poklidu sežrali. Podle posledních

Myslím si, že pánu Foldisahovi by měl někdo zakroutit krkem. Zemikosa všechny poplatky zaplatil z družinového.

Večer jsme se ubytovali v hostinci a Zemikosa na noc zmizel do bordelu.

24. poradostiny 1073

Bouřlivé ráno vHoburgu bylo ve znamení tahanice o to, zda má vůbec smysl plavit se dále na sever. Předpokládáme, že počasí bude stále nepřívětivější a moře bude plné nebezpečných plovoucích ker. Jsme v oblasti, kde slunce už vůbec nezapadá - o půlnoci se dotýká rozbourené hladiny a přes mlžný opar vydává bizarní narudlou záři. Také jsme se pohádali nad mapami. Worrel se neustále snaží najít nějaký styčný bod podobnosti mezi oběma plátny, která od sebe dělí značná řádka let, a tento bod se snaží posunout co nejvíce k jihu. Jestli jsem o něm dříve hovořil ve spojení se slovem strach, teď už vím, že je k smrti vyděšen. Bohům žel tak tomu není u našeho vůdce. Toho zajímají jenom návštěvy bordelů a fantasmagorické sny o hromadě drahých kamenů.

Vzhledem k neustálému Zemikosovu odbíhání a nepřítomnostem Worrel vyzval vůdce, aby určil svého zástupce, který nás povede, když on bude mimo dosah. Zemikosa nejdříve namítal, že žádný zástupce není potřeba, protože všechno zvládne sám, ale nakonec pod tíhou nesouhlasného hučení davu určil jako zástupce starce Bolbucha.

Bolbuch se nechal slyšet, že na nějaké vůdcování zvysoka kašle, ačkoli slovo zvysoka u trpaslíka by za klidnějších okolností budilo úsměv.

Vůdce Zemikosa někde v Hoburgu koupil za 500 zlatých trollí oko. Skutečnou hnusnou zahňávající bulvu olbřímích rozměrů. Proč, nač a od koho nesdělil. Tuto hnusnou věc vybalil na hospodský stůl, nasadil si takové divné brejle a asi hodinu na oko brejlel. Co vybrejlel, není známo - odesdl jsme si.

Navečer jsme vypluli k severu.

28. poradostiny 1073

Předchozí čtyři dny jsme obrovskými oblouky křižovali proti šilenému větru, který v náporech zdvihá z vodní hladiny spršky rychle mrznoucí vody. Na provazech v ráhnovi, na všech nekrytých předmětech na palubě se tvoří námrazy a

rampouchy. Jak jsem šťastný, že spím v teple kuchyně. Kdybych teď mrzl někde v podpalubí, bylo by mi ouvej. Dle kormidelníkůvých výpočtů jsme za poslední dny urazili vzdušnou čarou pouhých dvacet mil. Po palubě se už skoro nikdo nepohybuje, hlídka a kormidelník fasují na směnu hlídkový oblek - je to takový těžký fusak z tlusté hověziny, prošitý uvnitř kožešinou. Je tak ztvrdlý, že se v něm člověk pohybuje jako hovado. Já musím tyto obleky obracet naruby a co nejrychleji sušit u plátů kamen. Tak je suším, a suším je rád. Dostal jsem přímý rozkaz od kapitána, abych kohokoli, kdo zevluje po kuchyni a nemá tam co dělat, okamžitě vyhodil ven. Na to nemám srdce, tak se zatím jeho rozkazu potichu vzpěčuji. Přitom přemýšlím o systému - asi každému povolím čtvrt hodiny na ohráti. U rasově čistých přihoufím oko. U Worrela obě.

12. sečen 1073

Nálada je hrozná. Stále křižujeme. Je hrozný mráz. Narazili jsme do menší kry, která způsobila v kýlu trhlínu. Skupina dobrovolníků ji provizorně utěsnila. Voda, která natekla dovnitř, zmrzla. Stejně myslím, že půjdeme ke dnu.

26. sečen 1073

Berda usnul na hlídce. Našli jsme ho ráno zmrzlého, ale ještě dýchal. Umrzla mu noha, vůbec ji necítí. Lipi Hopkal mu nohu v kapitánově kajutě omýval vlažnou vodou. Ta noha se mi vůbec nelíbí. Je celá černá.

Všechno na lodi je na kost zmrzlé. Už nechodím ani na záchod. Kadíme na lopatu a necháváme to zmznout přede dveřmi. Pak se to dá snadno zahodit, metnout co nejdál přes bort. Je nás víc, kdo si myslí, že ztroskotáme. Akorát o tom nemluvíme. Už skoro vůbec o ničem nemluvíme.

Řekl jsem Zemikosovi, že by bylo dobré se na případné ztroskotání připravit, mít sbalené věci pro přežití v mrazu, mít připravenou lodici a malý krytý prostor na její přídí předem nacpat objemnějším vybavením, které se tam vejde. Zároveň jsem požadoval, abychom si domluvili plán, jak bude nalodění probíhat. Myslím si totiž, že bez přípravy na potápějící se lodi vznikne obrovský zmatek a boj o místa na záchranných člunech. Mohlo by se stát, že v takovém zmatku by nám nemusela zbýt žádná loď, že bychom někoho z našich na palubě zapomněli, že by se přetížený člun potopil a podobně. Zároveň jsem požadoval, aby

Lovecká výprava se v noci vrátila s úlovkem - tři tuleni a dva trollové. Lovci byli zmrzlí a na pokraji sil vyčerpáním. Venku zuří orkán. V jeskyni je strašná zima, i když zatím ještě pořád topíme dřevem. Trollové strašně páchnou, proto musely být jejich mrtvolky spolu s mrtvolou Kahance vytaheny ven. Páchne to tu pořád stejně. Jestli to nebude tím, že chodíme kadit do sudu a nikdo se nemá k tomu sud vynášet. Už je dosti plný. Snad proto si trpaslík Bolbuch udělal soukromou latrínu z prázdné truhly.

Zemikosa má novou vizi: připravíme se, opevníme se. Potřebuje prostor. Chce postavit v jeskyni stan, ve kterém bude vařít a lektvarů a v mezidobí lazaret. Budeme čekat, než přijde léto. Osobně musím říci, že tuto vizi nesdílím.

Před půlnocí je stan vztyčen, Zemikosa se utábořil uvnitř a roztopil druhá kamínka. Od této chvíle tedy máme dvojnásobnou spotřebu už tak chatrných zásob dřeva.

15. ponovorok 1074

Ráno nám vůdce oznámil, že je třeba ulovit ještě dva trolly, aby prý mohl odletět blíže nespécifikovaný počet lidí. Zbláznil se ten člověk úplně? Navíc začalo hrabat už i Bolbuchovi. Začal se učit vzrzt na skřipky. Hopkal se učí na flétnu zesnulého Kracha. Takže muziku bychom měli. Co dál? Udělat si z někoho vozembouch?

20. ponovorok 1074

Předchozí dny jsme mrzli v jeskyni a nedělali vůbec nic. Zemikosa vypočítal, že blíže nespécifikovaný počet lidí, který by mohl odletět, je jedna. Propadl jsem záchvatu hysterického smíchu. Takže my mu tady postavíme stan, nalovíme trolly, zatopíme v kamínkách, dojíme zbytky zásob... a on si potom odletí! Ten chlápek se snad dočista zbláznil! Jediná pozitivní věc - venku se utišila bouře.

Byla ustavena nová lovecká výprava - Zemikosa, Kosatka, Grendell, já a Hopkal. Navečer jsme vyrazili do mrazivých plání. Po deseti hodinách únavného pochodu, kdy jsme nezahledli ani severského sviště, jsem objevil stopy medvěda. Bohům žel ale okamžitě poté, co jsme jej vystopovali a on nás zmerčil, ještě z bezpečné vzdálenosti se obrátil na úprk. Vrátili jsme se na pokraji sil bez úlovku. Navíc mám temný dojem, že při zjištěných, respektive nezjištěných stavech zdejší

zvěře ještě dlouho nic neulovíme.

26. ponovorok 1074

Další lovecká výprava se vrátila s prázdnou. Kazda si navíc uhnal ošklivou omrzlinu levé ruky. Donutili mě se tím ouchcapkem zabývat a musel jsem mu amputovat jeden prst, který už zachránit nešlo. Toho Kazdu si pamatuju z boje na lodi a bytostně ho nesnáším. Už dávno měl chcipnout, nevím proč se ještě tak drží.

Worrel, nevím zda z nudy, oživil mrtvolu trolla. Je to vskutku mocný kouzelník - troll se hýbe a reaguje na povel, i když vůbec nemá hlavu. Kapitánu Bolenovi se vůbec elfovy nekromantské praktiky nezamlouvají a dal to Worrelovi dosti hlasitě najevo. Byl umlčen pádnými argumenty družiníků. Také jsem si neodpustil otevřít si na kapitána hubu, aby konečně pochopil, která strana tuto výpravu vede.

Nastražili jsme u člunů venku smradlavou trollí hlavu pomazanou psím sádlem jako návnadu na medvědy. Co jiného lze v naší situaci dělat? Víc nic. Večer jsem dostal horečku.

27. ponovorok 1074

Už je mi lépe, ale jenom díky magii. Nebýt jí, chroptěl bych v mrákotách a blouznění. Musím myslet víc na sebe.

8. chladen 1074

Posledních jedenáct dní zuřila tak silná bouře, že opustit jeskyni bylo nemyslitelné. Proto nebyly podniknuty žádné lovecké výpravy a byli jsme odkázáni jen na produkci Bolbuchových skřípek a Hopkalovy flétny.

Dnes vypukla zase větší hádka ohledně návratu. Malé hádky už vůbec nezaznamenávám, jsou na denním pořádku a lidé je vnímají jako jediné rozptýlení. Zemikosa stále tvrdšíjně trvá na setrvávání. Kvůli tenčícím se zásobám potravin nařídil třetinové dávky do odvolání. Začíná jít do tuhého.

Lipi Hopkal, poněvadž vůdce neumí psát, vede seznam potravinových zásob. Už několikrát jsem ho přistihl, jak mezi potraviny počítá i mrtvé trolly. Důrazně jsem mu vysvětlil, že pokud chce evidovat takový hnus jako potravinu, ať si pro tento účel zřídí separátní chlívěk s názvem “Seznam Hopkalových zásob” a tyto “potraviny” ať nehlásí. Oponuje mi, že i na trolly jednou dojde.

kymáci jako skořápka v ledovém vichru.

22. zimosmet' 1073

Námořník Parval upadl a vyrazil si všechny zuby. Pijeme naši nejlepší kořalku a nacházíme se v poměrně rezignovaném rozpoložení.

Navečer se najednou utišil vítr a padla mlha. Přišlo to stejně náhle, jak to začalo.

25. zimosmet' 1073

Kahanec ohlásil kapitánovi, že nás obklopuje ledová skořepina. Kapitán nařídil změnit kurs na západ. Loď sice vydává značně zlověstné skřípavé zvuky, ale ráží si cestu zatím obstojně. Ledová skořepina je zatím velmi tenká.

28. zimosmet' 1073

Led jsme obepluli a dostali se na otevřenou vodu. KapitánBolen nechal změnit kurs, stočili jsme loď zpět do původního směru. Obeplouváme tedy ledovou krustu.

5. hodovan 1073

Zase jsme vpluli do ledové krusty. Nedá se tomu zabránit. Najednou tam jste a nemůžete s tím nic dělat. Myslím, že brzy budeme doslova v hajzlu. Navíc je mi od rána zase blbě, asi jsem nastydl. Evidentně mám horečku, Zemikosa taky. Hopkalovi je tak špatně, že jenom chroptí.

7. hodovan 1073

Ani po dvou dnech se můj stav nezlepšil. Proležel jsem ten čas v horečkách a zabalený v kůžích. Mám hroznou zimnici.

Odpoledne mi Hopkal, kterému už je dobře, přinesl nějakou marmeládu. Po ní se mi udělalo podstatně lépe, takže jsem večer už mohl normálně chodit. Ta marmeláda je prý janterníkový sirup a evidentně pochází od Zemikosy. A Zemikosa evidentně nebyl moc nadšený z toho, že mu jej sežral nějaký Kierke.

V noci jsme definitivně uvízli a zamrzli v ledu. Všude kolem je strašná mlha, která by se dala krájet nožem. Bolbuch vylezl na ledovou plotnu a šťastně zvolal, abychom se vylodili. Někteří se přidali - myslím že Worrel a ti dva malí - Hopkal a homunkul.

Pak se z mlhy ozval řev, který jsme měli možnost jenom poslouchat. A tam dole, v

neproniknutelné bílé tmě zatím vyloděnci bojovali s hladovým medvědem, který před smrtí stačil zakousnout Worrelova homunkula. Bolbuch a ostatní se stáhli zpátky na palubu. Na palubě je bezpečno.

Je noc, respektive slunce už vůbec nevyhlédá na oblohu, a já jsem přibalil do svého beztřížáku ještě stan pro dvě osoby. Víc se mi do pytle už skutečně nevejde.

Musím říct, že nám fakticky velí Bolbuch. Řešíme, kdy vyrazíme po ledu k pobřeží. Zemikosa opustit loď odmítá. Chce tady čekat, třeba i pět měsíců, když bude třeba. Zásob je prý dost i na půl roku. Půl roku v ledu! On se dočista zbláznil.

Krach odhadl, že jsme nějakých pět set až sedm set mil od Hoburgu. To znamená v prdeli.

Bolbuch, já a Rhak jsme se tajně slezli a dohodli se, že se do tří dnů trháme od posádky, která je značně demoralizovaná, a vyrazíme stůj co stůj po ledové pláni k pobřeží.

10. hodovan 1073

Dostal jsem horečku. Tím se plán na odtrhnutí od těch, co chtějí zůstat, úplně zhroutil. Nabídka janterníkového sirupu už nepřišla, asi vím proč.

18. hodovan 1073

Celý týden jsem se zmítal v horečkách. Nevím, zda je to způsobeno horkostí, nebo je to skutečnost. Oknem z kuchyně pozoruji dva měsíce, ozařující přízračnou krajinu rozvráštěnou ostrými ledovými hroty. Jako v ozvěnách slyším vítězné výkřiky chlapů, vracejících se z lovu tuleňů.

7. přednovorok 1073

Dal jsem se dohromady, alespoň v rámci možností. Zapátral jsem v hraničnické paměti a našel jsem způsob, jak bojovat s nemocí. Léčebný postup zabral a již jsem si jej vyzkoušel i na Worrelovi. Jsou věci, na které by hraničník neměl zapomínat. Já jsem zapomněl, což jest trestuhodné.

14. přednovorok 1073

Jsmo sužováni sněhovou bouří. Začali jsme s Bolbuchem zase plánovat odchod. Došlo ke strašlivé hádce se Zemikosou, která byla nejhorší, jakou jsem kdy zažil. Jestli to takhle půjde dál,

někdo z nás dvou zemře smrtí bídou a potupnou.

28. přednovorok 1073

Dnes se stala věc, která je smutná, přesto celou situaci, hrozící bitkou, vyřešila. Z letargie nás probudila strašlivá rána, jak led, svírající a neúprosně utahující trup lodi, zvítězil. Loď pukla jako by byla z pergamenu a začala se rychle potápět. Jak jsem v nastalém zmatku děkoval, že jsem stále své věci pro vylodění udržoval v pohotovosti. Začali jsme házet ven vše, co nám přišlo pod ruku, abychom v poslední chvíli, než trosky lodi definitivně zmizely pod ledem, stačili vyskočit. Berda, ten jednoohý chudák, dokonce stihl vytáhnout železná kamínka.

Kromě svých věcí jsem před zkázou uchránil ještě pytel masa, soudek rumu, pitnou vodu, dřevěný trám, pytel hrachu a těžkou kuši. Po té kuši jsem sáhl už jenom ze zoufalství.

29. přednovorok 1073

Rozbili jsme provizorní stanové ležení, abychom mohli v klidu provést soupis materiálu. Věci pro přežití, ačkoli jsem už drahně dní zpátky opakovaně vyzýval vůdce k přidělení povinného vybavení všem družiníkům, mají včetně mě pouze tři lidé. Vůdce neustále tvrdí, že osobně vydal rozkaz. Já tvrdím, že vydal tak akorát starou belu. A toto je výsledek.

Po poledni jsme vyrazili východním směrem; zbylé zachráněné věci, které se nevešly do toren, vlečeme ve dvou člunech.

Cesta je velmi namáhavá, do večera jsme ušli tak sotva tři míle. Rozbili jsme tábor, to jest dva velké stany, do každého jedna železná kamínka. Teplo zajišťuje zachráněné dřevo a slunečňáky.

Směr pochodu ve velmi nepřehledném terénu zajišťují kormidelník s kapitánem, za pomoci Worrela.

30. přednovorok 1073

Dnes jsme ušli tak sedm mil. Worrelovi se spustila rýma jako řemen. V noci jsme zapomněli slavit příchod nového roku - to je zlé znamení.

Tajný deník: 1074

Jorchen Kierke

3. ponovorok 1074

Za poslední tři dny jsme se posunuli o pouhých sedmáct mil. V noci se kolem tábora motali medvědi a Worrel propotil houně v horečkách.

4. ponovorok 1074

Worrel ráno nemohl ani chodit. Blouznil a byl vlečen v jednom z člunů. Hraničnické léčení nezabírá. Urazili jsme devět mil.

8. ponovorok 1074

Po devatenácti mílích jsme dorazili k pevnině. Nalezli jsme místo, kde bylo možné projít skrze vysoké útesy, a rozbili jsme tábor. Až dojde dřevo, zmrzne.

Pozdě v noci zemřel Petrák. Ani jsem si nevšiml, že mu něco je. Prostě umřel. Byl a není. Je jasné, že takových bude víc.

Zemikosa udal Bolenovi, že Worrel se vyzná v temných vědách. Proč má zapotřebí říkat cizím lidem takové věci? Co tím vůbec sleduje? Před vůdcem nemá smysl se vůbec o čemkoli bavit. Nebo nanejvýš tak o počasí nebo o teplotě.

9. ponovorok 1074

Při průzkumu pevniny jsme objevili první známku lidské činnosti, to jest malou hromadu kamení, naskládáného na sebe do tvaru mohyly. Dle Worrela, kterému už je, díky bohům, lépe, jde o orientační značku myslících bytostí. Potom ale vyjevil názor, že by mohli jít o Gulidy, což mi radost z nálezů trochu zkalilo.

Krátce po poledni došlo k další z mnoha hádek. Ústředním motivem dohadů bylo jako obvykle téma, co dělat. Obecně se dá říci, že většina lidí chce vyrazit po pobřeží směrem k Hoburgu, ale je celkem silné povědomí o tom, že takovou dlouhou cestu v nelidských podmínkách by přežil jenom málokdo. Zemikosa naopak zastává názor, že je třeba jít do vnitrozemí a hledat jakousi Juleho d'ouru. Juleho d'oura je slovní spojení, které vyčetl z jedné z map, které máme. Vůbec neví, proč a nač bychom tam měli jít, ale jeho zavádějící argumentace je natolik hlasitá, že budí dojem většinového názoru. Pohádali jsme se a vybili svoji